

samme niveau, og der blev svaret, at det ville man undersøge. Svaret foreligger nu, at det ikke er på den samme måde, som vi vil indføre.

Det lyder, som om partiet Venstre, hvis det havde fået en ordentlig information torsdag aften, havde været meget begejstret for dette forslag, men det var ikke det, der var kardinalpunktet for partiet Venstre, og derfor synes jeg, det er en dårlig undskyldning at bruge det her.

Det handler om, at vi er interesseret i at give borgerne billigere medicin. Vi ønsker at få styr på priserne, og det er med helt åbne øjne, at vi også går ind på at ændre på ordningerne efter den fornødne tid, så vi også kan få nogle fornuftige oplysninger om, hvordan det foregår i England og Tyskland, og det fremgår klart af det svar, vi har fået.

Jeg vil gerne bede hr. Jørgen Winther bekræfte, at kardinalpunktet i Venstres bekymring ikke lige nøjagtig var, at de måske ikke fik 100 pct. oplysning torsdag aften. Det har de fået i besvarelsen til udvalget.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Et svar til fru Lone Møller: Dette lovforslag drejer sig helt centralt om, at en læge skriver et bestemt medicinsk præparat på en recept, og at apotekeren så bagefter kan omgøre det og udlevere et helt andet og forskelligt kemisk præparat. Det er det, det drejer sig om, og det, jeg stillede spørgsmål om, var, om den ordning fandtes i andre lande i den civiliserede verden, f.eks. her i Europa.

Derefter fik jeg så et svar om, at det fandtes sandelig i to lande, og så må jeg sige, at mine store betænkeligheder blev lidt mindre, for når dog to andre lande havde den ordning, der muligvis var fornuftig, var det måske mig, der var forkert på den.

Jeg troede på den oplysning, og vi oppositionspolitikere gav samtidig tilsagn om en relativt hurtig behandling inden påske. Vi står ved vort ord – i Venstre står vi altid ved det, vi har sagt – men situationen er den, at hvis vi havde fået den anden information, så var vi ikke gået med til den hurtige behandling, som nu foregår. Så havde vi sagt, at vi skulle have en mere grundig behandling.

Det her er lovsjusk, hastværk, dårlig forberedelse, og det er det elendigste, jeg har set fra Sundhedsministeriet i de 8 år, jeg har været i Folketinget!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om deling af lovforslaget i 2 lovforslag:

A. Forslag til lov om midlertidigt prisstop for lægemidler omfattende §§ 1-5 og § 8

B. Forslag til lov om ændring af lov om apoteksvirksomhed og lov om offentlig sygesikring. (Omvendt G-ordning; analog substitution, udvidelse af fast kronetilskudsordning m.v.) omfattende §§ 6-8

forkastedes, idet 46 stemte for, 59 imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

§§ 1-8 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forhandling om redegørelse nr. R 11: Kulturministerens redegørelse af 4. februar 1997 om idrætspolitik.

(Redegørelsen anmeldt 4/2 97. Redegørelsen givet 4/2 97. Meddelelse om forhandling 4/2 97).

Forhandling

Peder Sass (S):

Traditionen for foreningsdannelse er en væsentlig del af det danske demokrati. Foreningerne varetager en række opgaver, der i andre lande udføres af offentlige myndigheder eller udbydes på det private marked. En forening er et naturligt fællesskab, der eksisterer i kraft af

medlemmernes lyst til at deltage. Foreningernes folkelige betydning som frivillige sociale fællesskaber vil blive nedbrudt, hvis der kommer nogen udefra, f.eks. politikere, og opstiller mål for, hvad foreningerne skal, kan, bør gøre.

Men lad mig understrege, at det ikke betyder, at foreningerne blot skal overlades helt til sig selv. Socialdemokratiet ønsker i et samarbejde med idrætsorganisationerne herhjemme at fremme idrættens betydning, men vi ønsker også at komme i dialog med de store idrætsorganisationer for at sikre, at midlerne, der dels kommer fra tips- og lottomidlerne, dels fra de kommunale kasser, anvendes efter hensigten.

Det er en politisk opgave, ikke mindst på kommunalt plan, at sikre de mange og forskellige idrætsforeninger gode betingelser for at drive forening og samtidig sikre, at det enkelte medlem kan dyrke sin sport og aktivt deltage i beslutningsprocesserne. Omvendt må vi forvente, at både idrættens lokale foreninger og hovedorganisation er villig til at samarbejde.

Socialdemokratiet har nogle klare forventninger om, at forskellige opgaver af mere social karakter sagtens kan udføres i idrætsregi.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at der siden den sidste idrætspolitiske redegørelse i 1987 er gennemført et seriøst arbejde inden for idrætsorganisationerne for at udvikle nye idræts tilbud og aktiviteter for breddeidrætten. Det har også bevirket, at betydelig flere mennesker i dag motionerer eller dyrker idræt, idet der er skabt en større bevidsthed om betydningen af at være i en god fysisk form.

Men der er stadig et stort behov for, at der kanaliseres flere penge ud i de lokale led dels som støtte til at igangsætte nye foreninger eller som nye initiativer i de allerede eksisterende, dels til at uddanne både ledere og trænere. Socialdemokratiet ser gerne dette fremmet.

Det er også nødvendigt, at der udvikles nye tilbud, der i højere grad kan tiltrække andre befolkningsgrupper. Jeg kan eksempelvis nævne, at skoleidrætten i folkeskolen gør en kæmpe indsats for at få alle børn og unge med i idrætsaktiviteter, og derigennem er man med til at rekruttere nye medlemmer til idrætsforeningerne.

Et andet initiativ, idræt i dagtimerne, er blevet en succes. Idrætsorganisationerne har fundet sammen med utraditionelle samarbejdspartnere om at få ledige, skifteholdsarbejdere, ældre m.v. til at mødes om dagen for derigennem at øge mange menneskers livskvalitet. Handicapidræt-

ten er som følge af de sidste års opprioriteringer også placeret på et meget højt aktivitetsniveau.

Jeg mener, det er vigtigt, at de forskellige former for aktiviteter ikke nødvendigvis hele tiden skal være præget af konkurrence, men at alle kan deltage ud fra, hvad de har lyst til og formår.

I Socialdemokratiet mener vi, at boligområderne faktisk allerede er indrettet således, at mulighederne for fysisk udfoldelse er til stede; ikke mindst i de store almennyttige boligområder er det vigtigt, at der er gode idrætsfaciliteter. Nærområderne kan med en relativt lille indsats igangsætte en masse ustruktureret leg og idrætsaktiviteter, der sikrer børn, unge og voksne mulighed for at udfolde sig og opleve et fællesskab. Et basketballnet, et par fodboldmål, en bane til at løbe på rulleskøjter på, ja, så er man allerede godt på vej. Kommunerne bør forpligtes til i enhver ny lokalplan at sikre gode rammer for fysisk udfoldelse for den mere uetablerede idræt.

Vi er i Socialdemokratiet parat til at støtte initiativer i områder, hvor der er mange socialt belastede børn og unge, med øgede tips- og lottomidler med det formål at støtte iværksættelse af disse aktiviteter.

Det er vigtigt, at det forebyggende arbejde foregår i nærmiljøet i et tæt samarbejde med de sociale myndigheder og foreningerne. Jeg tror, at både SSP-samarbejdet og fritids- og ungdomsklubberne har en vigtig rolle at spille i det forebyggende arbejde, og jeg tror også, at der i klubregi og i samarbejde med idrætsforeningerne kan igangsættes idrætsaktiviteter, der kan samle børn og unge, der ikke føler tilfredsstillelse ved at melde sig ind i en etableret idrætsforening med dens relativt stramme rammer.

Der bør også i samarbejde med klubberne kunne findes særlige områder med mange flygtninge, indvandrere, arbejdsledige og socialt belastede børn og unge, hvor der kan iværksættes en målrettet indsats; vi ved dog, at det allerede sker flere steder.

Socialdemokratiet mener, at idrætten burde gøres mere synlig i lokalområdet. Vi mener også, at dette kan ske i sammenhæng med regeringens samlede strategi over for volden, hvor idrætten er medinddraget som en vigtig forebyggende foranstaltning.

Det danske samfund har med vedtagelsen af lov om eliteidrættens fremme vedkendt sig et nationalt ansvar for udvikling af dansk eliteidræt. I de senere år er der opnået fremragende

resultater med fordobling af antallet af danske medaljer ved OL, VM og EM. I det daglige er ansvaret placeret i specialforbund under DIF, mens Team Danmark har fået til opgave at stå for den overordnede planlægning, udvikle dansk eliteidræt og skabe grundlag for resultater på både en socialt og en samfundsmæssigt ansvarlig måde. Det er vigtigt at fremme dansk eliteidræt på en sådan måde, at der tages forsvareligt hensyn til, at eliteidrætsudøvere opnår en civil karriere i form af uddannelse eller job at falde tilbage på, hvis resultaterne ikke står mål med ambitionerne, eller når karrieren er slut.

De skærpede krav til deltagere i internationale konkurrencer og de dermed øgede omkostninger forudsætter, at der findes langsigtede økonomiske løsninger for Team Danmark, såfremt hensynet til eliteidrætsudøvernes sociale og uddannelsesmæssige situation skal kunne varetages. Socialdemokratiet har en klar forventning om, at idrætten på kort sigt selv kan finde løsninger, men vi vil også her medvirke aktivt til, at Team Danmark på længere sigt får økonomiske muligheder for at leve op til sin og en stor del af befolkningens målsætning om resultater.

Det har fra mange sider været antydnet, at pengestrømsanalysen havde en skjult dagsorden. Den dagsorden har jeg endnu ikke set, men derimod fik analysen skabt klarhed over, hvor mange penge der anvendes til idrætten.

For det første er der sat gang i en debat uden for idrætsverdenen om, hvorvidt det er rimeligt, at der har været en vækst i tilskuddet fra 235 mio. kr. i 1988 til 504 mio. kr. i 1995.

For det andet satte idrætten selv spørgsmålstegn ved, om der i det hele taget er tale om en rimelig fordeling af de mange millioner kroner mellem de forskellige niveauer, som der er inden for de enkelte idrætsorganisationer, og det er mit klare indtryk, at denne debat endnu ikke er afsluttet, og at det er vigtigt med en løbende debat for konstant at vurdere, om pengene anvendes rigtigt.

Løbende har dele af idrætsverdenen uddelt røde kort: Politisk skulle man holde sig fra overhovedet at stille krav til og have en målsætning for særlige idrætsområder. I Socialdemokratiet mener vi, at når der er tale om en sådan beløbsstørrelse, må der også stilles krav om en revision, og her ser vi gerne, at idrætten er med til at udarbejde de principper, der skal gælde i den sammenhæng.

I disse år tænkes der meget grønt, og de ansvarlige idrætsledere skal være mere miljøbevidste og medvirke til at nedbringe idrættens forbrug af vand, gødning og sprøjtemedler samt foretage energibesparende foranstaltninger i deres idrætsfaciliteter. Jeg tænker også her på nye og nyere idrætsgrene, der træder frem i disse år, f.eks. dykning, windsurfing, mountainbikecykling i skovene. I disse meget spændende idrætsgrene har lederne en forpligtelse til at sørge for, at udøverne passer på naturen og bruger den på en miljøforsvarlig måde, og jeg har noteret mig, at en af de store idrætsorganisationer allerede har meldt klart ud, at den er klar til at være mere forpligtet over for disse hensyn.

Denne redegørelse til Folketinget i dag tror jeg vil afdække en del af problemerne i idrætsverdenen og forhåbentlig også afstikke løsningsmodeller. Ud over at eliteidrætten skal have gode muligheder for, at udøverne kan skabe gode resultater, må idrætsorganisationerne også selv aktivt medvirke til, at bredden tilgodeses. Og her tænker jeg ikke kun på de i forvejen aktive foreninger, men også på de idrætssvage grupper, herunder flygtninge, indvandre-re, socialt belastede børn og unge og ledige.

Det er vigtigt, at det lokale element sikres spillerum, også økonomisk, for at kunne igangsætte nye aktiviteter og uddannelse af ledere og trænere. Landsorganisationerne må på banen og være med til, at indsatsen for breddeidrætten sikres, samtidig med at eliten fortsat kan opnå gode danske resultater.

Herudover vil Socialdemokratiet gerne give bolden op til at skabe den nødvendige gennemsigthed i de økonomiske forhold både i foreningerne og i idrætsorganisationerne.

Socialdemokratiet vil aktivt medvirke til, at der bliver taget de nødvendige initiativer til forhandling med idrætsorganisationerne, og her vil nøgleordene være selvstændighed, åbenhed og ansvarlighed.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det var da en hulens masse krav, som den socialdemokratiske ordfører her lige pludselig påførte idrætten. Man skulle løse voldsproblematikken, man skulle løse integrationsproblemerne for indvandrere, man skulle løse problemerne i storbyerne og i de sociale boligbyggerier.

Det kan lyde som en tiltalende tanke, men det er jo en foruroligende udvikling, hvis man fra

den side, altså fra regeringens side, vil begynde at styre idrætten på den måde. Selvfølgelig skal man stille nogle krav til idrætten; men jeg kunne godt tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører, om det ikke er at fedte de problemer, vi har i samfundet, eksempelvis voldsproblematikken, af på en masse ulønnede ledere i idrætten, som ikke har forudsætninger for at løse problemet. Altså, ødelægger man ikke lidt af den intention, lidt af det grundlag, der ligger bag idrættens arbejde – altså at det skal være frivilligt, og at man skal prøve at løse opgaverne hen ad vejen og gøre mest muligt for de mange hundrede tusinde, der laver noget almindeligt idrætsarbejde og dyrker en almindelig form for idræt – pålægger man ikke dem en masse opgaver, som tager kræfterne væk fra det, der er deres hovedopgave, nemlig at sørge for, at de tre ud af fem danskere, der dyrker idræt, får nogle fornuftige vilkår?

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg havde nu egentlig ikke regnet med, at jeg sådan skulle blande mig vældig meget i den gode debat, der er lagt op til. Men jeg vil godt spørge hr. Brian Mikkelsen, om ikke dette medlem, som jeg formoder har en vis omgang med jævnaldrende og dem, der er lidt yngre end han selv, har en viden også inden for idrætsverdenen og har en viden om, at lige præcis de forpligtelser vedkender idrætten sig.

Jeg står med et beskedent udklip her fra Haderslev Ugeavis fra i onsdags, hvor man kan se, at det, der hedder Sønderjysk Idrætsforening, som er tilsluttet DGI, klart og uden forbehold meddeler, at selvfølgelig føler man også, at man inden for den organiserede idrætsverden har nogle forpligtelser. Det, man overvejer at sætte i gang – og det er jo ikke det eneste sted i landet, det er ikke unikt – er at skabe tilknytning til unge idrætsløse, som har kontakt med andre unge idrætsløse i det, som man kalder street worker-arbejde. Man påtager sig det; det, vi skal passe på, vil jeg sige til hr. Mikkelsen, er, at vi ikke kommer og tvinger nogen til noget. Det skal gro af sig selv.

Første næstformand (Ivar Hansen):

På givne foranledning skal jeg erindre om, at vi har indført den regel ved forhandlingerne, at korte bemærkninger skal henvende sig til den seneste ordfører.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg finder, at der var mange interessante og fornuftige overordnede synspunkter i det indlæg, som hr. Peder Sass kom med her, men jeg kunne måske godt tænke mig sådan lidt mere konkret at gå ind i essensen af det, der var i indlægget.

Jeg vil gerne spørge Socialdemokratiets ordfører, om Socialdemokratiet er enig i kulturministerens udtalelse til Det Fri Aktuelt den 17. marts, hvoraf det fremgår, at kulturministeren truer med at skære millionstøtten til idrætsorganisationerne ned, hvis de ikke vil være med til at løse nogle sociale opgaver.

Altså det konkrete spørgsmål er, om Socialdemokratiet er enig i dette citat i Det Fri Aktuelt af en udtalelse fra ministeren.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Til hr. Brian Mikkelsen vil jeg sige, at som idrætspolitiske ordførere deltager vi jo i alle idrætsorganisationernes store årsmøder, og vi har gentagne gange hørt også fra de ansvarlige idrætsledere, at de jo ikke nødvendigvis behøver at få pålagt noget fra os, for de påtager sig allerede selv disse sociale opgaver og et stærkt og stort og engageret forebyggende arbejde ude i deres lokale organisationer.

Men det, vi gerne vil, er at være med til at stimulere denne udvikling dér, hvor idrætten selv har lavet puljer, hvor man har påtaget sig opgaver rundt omkring med hensyn til at tage initiativer omkring flygtninge- og indvandrerlejligheder, hvor vi har set, at idrætsorganisationerne selv har taget initiativet.

Vi vil gerne i en dialog med organisationerne om, hvorvidt der er andre områder inden for de sindslidende og tilsvarende patientgrupper, hvor idrætten kan gå ind og løse opgaver. Idrætten skal ikke ind og løse de store sociale opgaver; dem skal der professionelle folk til at løse. Men der er et stort gråt felt imellem det område, hvor det er det stærkt uddannede sociale, faglige personale, der tager sig af tingene, og så, hvad de frivillige ledere kan påtage sig. Og her vil vi godt diskutere med idrætslederne og organisationerne: Hvordan kan vi operere inden for det grå felt og lave aftaler om, at vi satser på at styrke den forebyggende indsats, for det er det, vi godt vil prioritere og kvittere over for idrætten for. Det løser idrætten godt i dag, men det kunne godt være, vi ved en forhandling kunne komme et skridt videre.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg sige vedrørende spørgsmålet om at skulle gribe ind i økonomien omkring tips og lotto: Den tid, den glæde. Det bliver også kun efter en dialog med idrættens organisationer, og det bliver til den tid.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Fra konservativ side siger vi: Den tid, den sorg.

Jeg vil godt sige til hr. Peder Sass, at vi fra konservativ side selvfølgelig er enige i, at man må forvente, at idrættens verden løser nogle sociale opgaver, men det, der er problemet her, og det, jeg godt vil høre en mere uddybende kommentar til fra den socialdemokratiske ordfører, er, hvordan man kan karakterisere det som en dialog og en forhandling, at man truer med en ladt revolver, når man går ud og siger, hvad man godt vil have. Og det er jo dér, hele spændingsfeltet ligger.

Vi vil fra konservativ side have, at idrættens verden selv skal løse disse opgaver, og vi forventer også, at den løser opgaverne. Det er klart, at der må være nogle konsekvenser, hvis den ikke løser disse opgaver, men den største indsats må ligge inden for idrættens egen verden. Og der hjælper det altså ikke, at man stiller sig op med den her ladte revolver og siger: Hvis I ikke gør det, så skyder vi den af, og så får det den konsekvens, at I mister en hulens masse penge. På den måde får man jo ikke den fornuf-tige dialog, vi trods alt skal have inden for det her område, og som også har præget området igennem de sidste i hvert fald 25 år.

Så der ligger altså et spændingsfelt her og en forskel på den politik, vi vil føre på det område, og den, som den socialdemokratiske ordfører i hvert fald siger heroppefra at han vil føre.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det var hr. Peder Sass' bemærkning om, at man deltager i de store årsmøder. Jeg går også ud fra, at hr. Peder Sass har kendskab til, hvordan den frivillige idræt, den folkelige idræt foregår.

Vi er enige om mangt og meget. Vi er heller ikke uenige om, at eliteidrætten skal være et forbillede for alle, men der skal ingen tvivl være om, at jeg hellere ønskede, at det var 22 personer, der så på 40.000, der spillede bold.

Men når hr. Peder Sass lægger op til, at det sociale arbejde skal gøres endnu mere synligt og gøres endnu mere omfattende, er mit spørgsmål til hr. Peder Sass: Er man så også villig til at ofre

det dobbelte af det beløb, man giver i øjeblikket? For følgen vil jo blive, at de 16-22-årige, som bærer en meget stor del af det frivillige ungdomsarbejde, må sige: Stop, det er vi ikke uddannede til, det her. Det har det øvrige samfund ikke kunnet klare indtil nu. Hvordan skulle vi så med den lille, korte uddannelse, vi eventuelt har, kunne klare det?

Er man villig til at sige, at så skal der betydelig større beløb til end det, der ofres i dag?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Socialdemokratiets ordfører undlod at svare på mit spørgsmål. Nu kan det jo skyldes min vestjyske dialekt, at hr. Peder Sass ikke helt har forstået, hvad det var, jeg spurgte om. Det kan selvfølgelig også skyldes, at jeg har været upræcis. Så jeg vil give hr. Peder Sass en chance til for at finde ud af, om Socialdemokratiet er enig eller ikke er enig med den radikale minister.

Da det kan være, at jeg har været upræcis, vil jeg gerne citere fra Det fri Aktuelt den 17. marts, hvor der står:

»Ebbe Lundgaard opfordrer kraftigt idrætslederne til at trække indvandrere, ældre og rod-løse børn og unge fra forstæderne med ind i foreningslivet.«

Og så står der:

»Det står dem frit for, om de siger ja eller nej, men hvis de siger nej, kan det ikke undgå at få konsekvenser for tildelingen af offentlige midler.«

Spørgsmålet var, vil jeg sige til hr. Peder Sass: Er Socialdemokratiet enig i det eller ikke?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Vi befinder os jo i en verden, hvor der, når det drejer sig om idrætspolitik, ikke spares på de meget klare gloser, og hvor man ligesom gør det helt klart og tydeligt. Som en af de store idrætsledere har sagt det: Hvis man kommer og stiller krav om, at vi skal løse flere sociale opgaver, vil vi hellere have nedsat vores tilskud.

Altså det, der sker, er, at vi oplever, at man hurtigt kan få en diskussion, hvor argumenterne gør, at man nok siger noget, som man efterfølgende fortryder.

Det, jeg altså her vil give udtryk for, er, at vi mener, som jeg allerede har sagt det i mit første svar, at der er en grå zone, hvor det er et spørgsmål – for også at komme ind på det, som hr. Jens Kirk er inde på – om de frivillige ledere kan løse disse opgaver.

Der anvendes i dag utrolig store ressourcer af de 3 mia. kr., som foreningsverdenen får til rådighed hvert eneste år. De store organisationer anvender mange penge på at dygtiggøre deres ledere. Deres ledere i dag er ikke, hvad de var tidligere. Det er ikke kun et spørgsmål om fagligheden i den pågældende idrætsgren, det er også det pædagogiske og det sociale, således at de unge mennesker inden for idrætsverdenen får en mere professionel idrætslig vinkel på det at være inde i et socialt fællesskab.

Jeg kommer altså selv fra en idrætsverden, er selv motionist, så jeg vil sige, at jeg kender godt til de vilkår, der er. Og som sagt kan jeg kun rose idrætten for, at man har prioriteret på den måde, at man opkvalificerer sine ledere til at løse opgaver.

Så må jeg sige til hr. Kristen Touborg lige til sidst: Jamen altså, jeg har kvitteret ved at give udtryk for, at idrætten i dag på en række punkter allerede er gået ind og har løst opgaver for indvandrere og flygtninge, og at det er sket, dels efter at der har været en dialog, dels fordi man i idrætten selv har indset, at her er der et felt, hvor man også føler, at man har et ansvar.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg har lyst til at komme med en kort kommentar på det her tidspunkt af debatten.

De penge, der bruges til aktiviteter ude omkring i landet i idrætsforeningerne, et arbejde, som jeg i min redegørelse har kvitteret for og rost meget højt, er penge, der kommer fra kommunerne.

Det, der kunne blive tale om at røre ved med henvisning til min udtalelse til Det Fri Aktuelt og andre steder, kunne være den ret store del af tips- og lottomidlerne, en fordobling over 4 år fra 250 mio. kr. til over ½ mia. kr., som tilgår de store idrætsorganisationer til deres arbejde med uddannelse af instruktører og til facilitetsudbygning.

Det kunne jo være, vi skulle have en dialog om, hvorvidt nogle af de penge kunne anvendes til at stille faciliteter til rådighed for nogle, der måske er fremmede over for den traditionelle foreningsdannelse.

Jeg har ikke til hensigt at blande mig i kommunernes måde at støtte det traditionelle foreningsarbejde på. Det er overhovedet ikke det, der er tale om. Jeg synes, man blander to finansieringsområder sammen her i debatten, og det tjener ikke til debattens klarhed at gøre det.

Det, der kan være tale om at se på, er den fordoblede tips- og lottosum, der tilgår idrættens hovedorganisationer. For der er en række opgaver, man er nødt til at løse og skubbe til uden om det traditionelle foreningsliv. Det tror jeg også foreningslivet selv ved. Det er der givet udtryk for i mange sammenhænge. Og det er dér, den debat skal ses, det er i den sammenhæng, min udtalelse til Det Fri Aktuelt skal ses.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det er nogle meget interessante tanker, som kulturministeren her kommer med, og som vi jo har diskuteret det sidste par dage. Det er selvfølgelig en lovgivers ret og pligt at prioritere og finde ud af, hvordan man vil bruge ressourcerne, og det kan vi så også diskutere her i dag. Jeg vil derfor foreslå kulturministeren, at vi foranstalter en bred undersøgelse – det kan vi måske blive enige om her i dag – af den samfundsøkonomiske effekt afledt af idrætten.

Altså: Hvad kommer der igen? Hvad med de 200.000 ulønnede ledere? Hvad med de mange millioner danskere, der dyrker idræt? Hvilken samfundsøkonomisk effekt får man af det? Så kan det godt være, at man begynder at tale om, at der netto ikke skal tages penge fra idrætten, men at den måske i stedet for skal have penge.

Jeg mener, at man selvfølgelig som udgangspunkt kan stille krav til idrætten. Det skal vi også gøre som lovgivere, og nogle af de bombastiske udtalelser, som den ene af idrætslederne er kommet med, hører jo ikke hjemme i den her verden, for det er selvfølgelig os som lovgivere, der prioriterer og bestemmer, hvordan vi skal udnytte ressourcerne. Men vi vil fra konservativ side ikke stille så store krav; vi vil have, at idrætten selv skal finde ud af de her ting. Det håber jeg også at den socialdemokratiske ordfører og kulturministeren vil være med til.

Helge Sander (V):

I DGI's blad Dansk Ungdom og Idræt den 13. februar skrev den ansvarshavende redaktør, Jens Sejer Andersen:

»Der er udsigt til en usædvanlig fredelig debat, når Folketinget om få uger – efter planerne den 20. marts – skal drøfte idrætspolitik.«

Og det var jo en meget naturlig konklusion, som redaktøren drog, efter at kulturministeren havde givet sin idrætspolitiske redegørelse. Den var blevet positivt modtaget af både idrætten og den politiske verden. Der var mange gode til-

kendegivelser. Der var en respekt for foreningsfriheden og den frivillige leder, selv om der selvfølgelig også var enkelte forbehold. Bl.a. har jeg lidt svært ved at se, hvordan og hvorledes Venstre skulle kobles til den her voldsproblematik, som regeringen nu pludselig vil løse via den idrætspolitiske redegørelse.

Men altså, o.k., det var skønhedsfejl. I det store og hele var der tale om en redegørelse, som jeg tror der var bred tilslutning til.

Men så fik piben en anden lyd, som det allerede har været draget frem her i den første del af debatten, nemlig i Det Fri Aktuelt mandag den 17. marts, hvor kulturministeren var ude med nogle ganske andre signaler, end der er i den idrætspolitiske redegørelse, og også lidt stærkere signaler, end kulturministeren her forsøgte at udrede. Jeg tillader mig at citere fra Det Fri Aktuelt mandag den 17. marts, hvor der står:

»Idrætsorganisationerne skal være med til at lave opsøgende socialt arbejde. Nægter de, vil kulturminister Ebbe Lundgaard, Det Radikale Venstre, skære i millionstøtten til idrætslivet over tips- og lottomidlerne.«

Se, det er jo noget lidt andet. Det er fuldstændig rigtigt, som kulturministeren siger, at vi ligesom har to kredsløb: dels det lokale, dels tips- og lottomidlerne. Men det, som jeg synes kulturministeren ganske overser, er, at hvis det er således, at det, der står i Det Fri Aktuelt, står til troende, så er det sådan, at kulturministeren lader, som om idrætten ikke allerede i dag gør en stor indsats. Det strider imod virkeligheden.

Danmarks Idræts-Forbund har jo allerede vedtaget i hvert fald mindst fire punkter, hvor man sats på at gøre en særlig indsats, og det er vedrørende integrationen, de sindslidende, de miljømæssige aspekter og så endelig de storkøbenhavnske problemer. Og hvis vi tager det sidste, nemlig de storkøbenhavnske problemer, så synes jeg jo nok, at DGI i allerhøjeste grad har prioriteret det meget højt ved at bruge adskillige millioner kroner på at lave et stort idrætscenter på Vesterbro.

Så derfor føler jeg, at det er, som om kulturministeren vil fortælle, at idrætten ikke gør noget på området.

Nu har jeg nævnt de overordnede linjer, og jeg vil sige, som det allerede er kommet til udtryk, og som jeg også oplever det i idrætsverdenen, at uanset om det er Øst- eller Vestdanmark, så gøres der jo en kæmpeindsats for de grupper, som er kommet til at spille en større og større rolle i vort samfund.

Nej, det, der er det farlige, må jeg sige til kulturministeren, er, at man – helt uanset pengene – lægger an til en styring fra oven. Vi må fra Venstres side fastholde, at idrætsorganisationerne skal være uafhængige af statsmagten, og at det frivillige engagement, som vi kender i idrætsverdenen, og som er ret utroligt sammenlignet med mange andre områder i vort samfund, skal fastholdes og være med til at bære det lokale idrætsliv.

Det er den ene side af problemet, som kulturministeren rejser med sine skarpe udtalelser i Det Fri Aktuelt.

Den anden er, at kulturministeren antaster to helt centrale dele i vor idrætskultur. Det er foreningsfriheden, og det er den frivillige leder, som der også har været sat fokus på under de korte bemærkninger. Og jeg er helt enig med dem, der har sagt, at det ville være ganske uoverskueligt, hvis det var således, at det offentlige skulle betale for det, som de frivillige ledere yder i idrætsklubberne.

Jeg vil næsten sige, at det ville være ganske ubetaleligt, hvis det blev således, at vi skulle udregne det efter de normale satser, der betales på mange andre områder.

Men lige så vigtigt: Jeg tror også, at der er mange, der glemmer, at det, der allerede gøres for de unge – altså de unge, der altid har været i idrætsklubberne – og det, der gøres for minoriteterne, er en så kæmpestor social indsats, som slet ikke burde give anledning til, at der blev sat spørgsmålstejn ved en række af de områder, som der er blevet det i de seneste dage.

Man kan også sige det på den måde, som det blev sagt på vores gruppemøde her til morgen: Hvordan kan kulturministeren tro, at vi kan løse de sociale problemer med frivillige ledere, når milliarder af kroner ikke har kunnet gøre det gennem mange år?

Og det siger i hvert fald én ting, som jeg ikke synes vi må overse, nemlig at mange af de grupper, der er fokuseret på i debatten de seneste dage, er grupper, som ikke kan løftes op af frivillige ledere.

De frivillige ledere har en fantastisk ressource i forhold til det, der har med selve idrætsudførelsen at gøre. Det er det, de kender til, og det er derfor, mange af os kommer der og har haft et forhold til det i mange år, og så har vi måske børn osv. i de forskellige idrætsklubber, som gør, at det er naturligt, at vi kommer i idrætsklubberne. Derfor skal vores idrætsklubber også være åbne.

Men det reelle problem er jo, at mange af de minoriteter, vi taler om, kræver en ekstraordinær indsats, som mange af vores ledere, som jo er ganske unge, 16-17-18 år, ikke har en chance for at løfte, og det er heller ikke anstændigt, at det er dem, der skal løse de problemer. Der må vi være nøgterne og sige, at idrætten i dag går et langt stykke af vejen, men vil man gå så bombastisk til værks, som bl.a. kulturministeren giver udtryk for – i hvert fald i Det Fri Aktuelt, men nu kan vi forhåbentlig få det yderlige uddybet, når kulturministeren skal svare senere på dagen – så mener vi helt afgjort i vores folketingsgruppe, at der skal være tale om socialrådgivere. Idrætten kan meget, men den kan ikke være et socialkontor.

Og jeg må jo sige, at da jeg hørte hr. Peder Sass, var det lige ved, at jeg troede, det var en socialdebat, vi var i gang med, og ikke en idrætspolitisk debat.

Så det, vi ser som risikoen, hvis vi fortsætter ud ad den bane, som er blevet kridtet op i de seneste dage, er, at vi mister de frivillige ledere, at vi ikke længere vil se de mange, som kommer i idrætsklubberne af glæde, og at vi i stedet for må til at betale os fra det. Og så er vi jo desværre ovre i en boldgade, som hedder overordnet styring og øget kommunalisering, som der jo desværre har været en tendens til.

Som jeg sagde til indledning, synes vi, at redegørelsen tager fat på mange helt relevante ting. Vi kan støtte langt det meste af det. Der, hvor vi måske har de største problemer, er lige akkurat på de områder, hvor der er modstridende oplysninger i den, men det går vi ud fra skyldes, at der kom en ny kulturminister mod slutningen af redegørelsens tilblivelse, og vi hilser med tilfredshed, at den ligesom er blevet hevet væk fra det Jytte Hilden-bord, som vi gennem lang tid frygtede ville komme til at præge denne redegørelse.

Derfor: Drejningen er vi meget tilfredse med. Vi er til gengæld meget utrygge ved, hvis det er således, at det er de seneste dages debat, der skal præge de kommende måneders forhandlinger med idrættens organisationer.

Jeg vil også gerne tilkendegive og udtrykke stor sympati for de mange andre områder, der er med til at tegne helheden i dansk idræt. Vi har på det seneste fået en henvendelse fra skoleidrætten. Der må jeg sådan mere for egen regning sige, at jeg gerne så, at der blev gjort betydelig mere, for jeg tror, at der netop i de helt unge år bliver lagt et fundament, som det er

værd at bygge på. Vores samfundsudvikling har også gjort, at vi kun kan tilskynde dem, der yder en indsats bl.a. ved idrætsaktiviteter om dagen. Det ser vi meget, meget positivt på.

Og netop i det lys synes jeg, det var en usædvanlig udtalelse, som hr. Peder Sass kom med i sit indlæg, hvor han – jeg har skrevet det ned, så jeg håber, det er rimelig korrekt citeret – sagde, at han syntes, at idrætten var for usynlig i lokalsamfundet. Det er ikke det lokale samfund, jeg kommer fra; det er ikke de lokalsamfund, som jeg færdes i. Der synes jeg, at idrætten er utrolig synlig, og det skal den også være. Idrætten er vores største bevægelse. Idrætten betyder kolossalt meget for vores samfund og skal fortsat gøre det. Derfor skal vi også passe kolossalt godt på, at vi ikke støder især de mange frivillige ledere fra den.

Til sidst et par bemærkninger om eliten. Her synes jeg, der er god grund til at understrege det, som også andre har gjort op til debatten i dag: at dansk idrætselite i den sammenhæng, vi diskuterer idrætspolitik i i dag, ikke er Bjarne Riis og Brian Laudrup. De er selvfølgelig eliten, de er oven i købet næsten cremen, men de spiller ikke nogen rolle i forhold til det, vi diskuterer her, hvor det er nogle helt andre perspektiver.

Og dér synes jeg, der er god grund til at sige – og det er vi jo heldigvis mange her i Folketingsalen, der kan være glade for – at den Team Danmark-lov, vi fik lavet for 10-11 år siden, har fungeret efter hensigten. Den har opfyldt en stor mission med hensyn til de uddannelsesmæssige og de sociale aspekter, og det ved jeg også at eliteidrætsudøvere er vældig tilfredse med. Til gengæld er vi i Venstre meget kede af, at skatteministeren har fjernet præmiekontoordningen, som var en god og meget naturlig måde, hvorpå man gav eliten mulighed for at fordele sine indtægter, for af helt naturlige grunde har den jo ikke mulighed for at få den samme indtjening hvert år.

Men det korte af det lange er, at Venstre opfordrer til en dialog med idrætten, men kulturministeren bedes være opmærksom på, at denne dialog nødvendig skal ødelægges af nogle udtalelser, nemlig de allerede citerede fra Det Fri Aktuelt, som vi synes var lovlig skarpe.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg tror, det er Mark Twain, der på et eller andet tidspunkt skal skildre en duel, hvor duellantene ikke har noget våben, og så foreslår han en

halv mursten på 100 meters afstand. Og på mig virker det lidt, som om denne debat er det samme.

Hr. Helge Sander stiller sig op og siger, at det kunne have været en fredelig debat, men det skal det nu ikke være på grund af ministerens udtalelser. Men hvad i al verden er det, ministeren har sagt? Det fremstilles, som om ministeren skulle have sagt, at man skal løse de sociale problemer via idrætten. Det er noget vrøvl. Man skal selvfølgelig ikke løse de sociale problemer via idrætten, men idrætten har en rolle at spille, og det er det, ministeren har understreget.

Hr. Helge Sander får det også til at lyde, som om det skulle være noget helt nyt det her. Jamen der er jo altså en pulje, som Kulturministeriet fordeler, og deri er der bl.a. sat beløb af til indvandrere osv. Det er da en god politisk diskussion, om de beløb skal være større eller mindre, men det er da ikke en ny mekanisme.

Og så synes jeg, hr. Helge Sander i virkeligheden træder sig selv over tæerne, når han godt nok for egen regning nævner, at man efter hans opfattelse skulle styrke skoleidrætten. Jamen sagt i stilfærdighed kan jeg ikke se, at der er forskel på at stille sig op på Folketingets talerstol og sige, at man skal styrke skoleidrætten, og så det, at kulturministeren siger, at man også har nogle opgaver på det sociale område, som skal gøres.

Lad os nu lade være med at snakke os fra hinanden. Det er altså ikke et formål at have i sig selv om noget, vi alle burde kunne stå sammen om.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Helge Sander, at han ikke nåede at få hele citatet med. Det var faktisk sådan, at jeg gav udtryk for, at Socialdemokratiet mener, at idrætten burde være mere synlig i lokale områder. Og det, vi udtrykker, er et ønske om, at man var mere synlig i de lokale områder. Så er det rettet.

Så vil jeg spørge hr. Helge Sander: Hvor er det egentlig, at forebyggelse starter, hvor er det egentlig, vi starter? Og hvor er det, vi ligesom kan sige, at det når til den skillelinje, hvor vi oplever, at Venstre ligesom siger, at det skal idrætten ikke beskæftige sig med?

Jeg synes, det er for let at komme med nogle bemærkninger om, at idrætten ikke skal tage sig af sociale opgaver, for dette her starter jo et eller andet sted med forebyggelse. Hvornår begyn-

der de unge mennesker at slå ind på den forkerte vej?

Og så er det egentlig interessant at få vide, hvad Venstre egentlig vil, når man bruger meget tid på at citere fra Det Fri Aktuelt. Jeg savner f.eks. nogle tilkendegivelser, som der tidligere er kommet fra Venstres idrætspolitiske ordfører, om, at man vil give flere penge til de lokale led. Vil Venstre give flere penge til de lokale led? Det synes jeg var et svar, der var interessant at få. Vil Venstre give mere til Team Danmark for at styrke det sociale og uddannelsesmæssige sigte, der ligger i Team Danmark?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som jeg skal komme ind på i min ordførertale, er jeg sådan set enig med hr. Helge Sander i, at man skal passe på, hvilke opgaver man pålægger idrætsorganisationerne at løse i forhold til hårdt belastede unge, for det kan være rigtigt, at der ofte ikke er forudsætninger for det.

Men idrætsorganisationerne løser jo allerede i dag en række opgaver, og derfor synes jeg, hr. Helge Sanders indlæg kalder på et spørgsmål: Mener hr. Helge Sander ikke, at der trods alt er en sammenhæng mellem, hvilke opgaver idrætsorganisationerne løser, og hvor mange penge de kan få, eller er de to ting fuldstændigt adskilt fra hinanden? Og i tilfælde af, at de er fuldstændigt adskilt fra hinanden, efter hvilke kriterier skal vi så beslutte, hvor mange penge idrætsorganisationerne skal have? Det var det ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål skyldes, at nu benyttede hr. Helge Sander lejligheden til at nævne præmie- og sponsorkoordinatoringen. Mener Venstre virkelig, at den ordning er den mest hensigtsmæssige måde at sikre eliteidrætsudøvere på? Mener Venstre ikke, at der er behov for en betydelig mere reel ordning, der kan sikre et langt bredere spektrum?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til hr. Peder Sass: Jeg mener, det var det samme, vi sagde med forskellige ord. Jeg mener, idrætten er meget synlig i lokalsamfundet, og med hensyn til forebyggelse sagde jeg ganske rigtigt for egen regning, at jeg gerne så, at idrætten stod endnu stærkere i skolen, af de grunde, jeg nævnte i min tale.

Så spørger hr. Peder Sass helt præcist om Venstre og de lokale foreninger. Det er rigtigt, at

jeg har sagt, at jeg gerne så, at der kom endnu mere ud til de lokale foreninger. Men jeg har jo også forstået af debatten på de samme møder, som hr. Peder Sass har været med til, at det har der ikke været noget udbredt ønske om, og lige så lidt som jeg før har diskuteret det med kulturministeren, vil jeg i denne fase, hvor vi jo ikke taler om fordelingen af pengene, gå ind i en debat om det forhold. Ligeledes har jeg heller ikke i dag beskæftiget mig med Team Danmark af den simple grund, at det er regeringens problem.

Derfor havde det også været mere interessant, hvis hr. Peder Sass havde fortalt, hvad det er, Socialdemokratiet vil, eftersom Socialdemokratiet er det regeringsbærende parti. Vi ved jo alle, hvad den tidligere kulturminister lovede under de rød-hvide jubeldage i Atlanta, og at der har været et efterspil, som ikke helt svarer til de begejstrede vendinger, der kom dengang. Derfor ville det være mere spændende at høre, hvad Socialdemokratiet mener.

Til hr. Peter Duetoft: Jamen jeg synes da, det er vigtigt, at vi får en debat, hvor vi kan tale om tingene, men jeg mener ikke, den skal være ufredelig. Men jeg mener, at på ét punkt har kulturministeren spillet ud efter, at vi mener noget forskelligt, og det er ikke noget, jeg står og finder på her og nu, for det har jo præget avisernes spalter lige siden i mandags, og det har præget Radioavisen og tv. Og hvad er det, der har præget debatten her den første halve time? Det har udelukkende været det spørgsmål, fordi det er så centralt, det er det afgørende spørgsmål. Jeg har altså ikke noget ønske om, at der skal være krig på kniven, tværtimod, og det tror jeg kan blive bevidnet af de ordførere, der forhandlede en aftale igennem om en dagsorden senere på dagen.

Så vil jeg lige til sidst sige til hr. Søren Søndergaard, at selvfølgelig er der en sammenhæng mellem penge og indsats. Men jeg mener, at i det her spil handler det primært om, at man ikke ovenfra kommer og siger, at sådan og sådan skal være. Det skal komme nedefra, så det er idrætsforeningerne, der sætter dagsordenen. Det tror jeg giver det bedste resultat, og det fastholder de fleste frivillige ledere.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Venstres ordfører, hr. Helge Sander, gik i ret kraftige vendinger i rette med ministerens udtalelser til Det Fri Aktuelt. Det får mig til at spør-

ge, om det er Venstres opfattelse, at vi herindefra blot skal uddele penge til idrætsorganisationerne uden at stille nogen som helst krav, hverken om ordentlige tilbagemeldinger til Folketinget eller for den sags skyld om tiltag i forbindelse med idrætssvage områder, f.eks. over for unge indvandrere? Skal vi herindefra blot uddele penge med rund hånd uden reelt at stille nogle krav om en modydelse?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er helt enig med hr. Helge Sander i, at forslag om forskellige former for sociale aktiviteter i idrætsorganisationerne skal komme nedefra. Idrætsorganisationerne er jo selvstændige og frivillige organisationer, og de skal ikke kunne pålægges noget; helt enig.

Men det altså stadig Folketinget, der bevilger pengene, og dem må Folketinget da bevilge på baggrund af, hvilke opgaver idrætsorganisationerne selv erklærer sig villige til at løse. Vi kan da ikke bare sige: Vi bevilger nogle penge, og så ser vi, hvad der kommer ud af det. Det kan vi måske gøre første gang og anden gang, men på et eller andet tidspunkt bliver vi nødt til at sige, at selvfølgelig skal der være en sammenhæng mellem de penge, vi bevilger, og hvilke opgaver der bliver løst. Det er angående den sammenhæng, jeg godt vil have et klarere svar fra Venstres ordfører.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at jeg havde faktisk et temmelig langt indlæg, som omhandlede Team Danmark-idrætsudøvernes vilkår. Jeg talte om den kortsigtede løsning, som jeg forventede idrætten selv kunne finde, og den mere langsigtede, hvor vi gav tilsagn fra Socialdemokratiet om, at vi godt vil sikre øget støtte til Team Danmarks idrætsudøvere og sikre grundlaget for den rent uddannelsesmæssige og den rent sociale side af sagen.

Men jeg manglede sådan set at sige, at det er jo ikke bare et regeringsanliggende. Der er tale om en lov, som i sin tid blev vedtaget af et meget stort flertal i Folketinget, og på det grundlag er det for let at sige, at det er bare et regeringsanliggende. Jeg savner hr. Helge Sanders tilkendegivelse af, om det er et felt, hvor vi kan forvente, at man fra Venstres side vil komme med en positiv tilkendegivelse om, at det problem vil man gerne være med til at løse,

sådan som det bl.a. er tilkendegivet i pengestrømsanalysen, der også ligger til grund for den idrætspolitiske redegørelse. Jeg mener, det er et punkt, vi også bør diskutere i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg skal svare hr. Peder Sass ganske kort om Team Danmark: Vi mener, det er et regeringsproblem, når kulturministeren går ud og siger, at Team Danmark skal have flere penge, og det vil jeg gerne gentage.

Hr. Touborg og hr. Søren Søndergaard kan jeg svare under ét: Hvis det var således, at idrætten ikke gjorde noget, synes jeg, det var relevant, at vi begyndte at diskutere det. Men i betragtning af, at vi har gjort så meget både i traditionel forstand og over for de minoriteter, som vi alle sammen kender, og hvoraf enkelte har været nævnt her i dag, føler vi ikke, det er noget, man skal presse ned over hovedet på idrætsorganisationerne og sige: I skal gøre endnu mere. Vi synes selv, de har taget godt fat.

Så er der spørgsmålet, om vi skal begynde at vurdere krone til krone. På et tidspunkt får vi nok en debat om tipsmidlernes fordeling, og så bliver vi nødt til at kigge nærmere på det. Men som det er i dag, kan jeg sige, at i Venstres folketingsgruppe er der fuld, fuld tilfredshed med den indsats, der bliver øvet, og med de resultater, der kommer – både når vi taler om resultater i form af medaljer, og når vi taler om resultater i det lokale arbejde med vores unge mennesker.

Så har jeg et svar til hr. Søren Søndergaard på et spørgsmål om præmiekontoordningen, der blev stillet i første omgang: Der kunne måske laves mange ordninger, men vi synes bare, det vil være nærliggende at fortsætte med den ordning, som har eksisteret og fungeret fortrinligt gennem flere år. Men det ville skatteministeren ikke, det ville regeringen ikke, så derfor har vi nu forberedt et forslag, der går ud på, at man i stedet indfører virksomhedsordningen for eliteidrætsudøvere, dvs. at de i skattemæssig forstand skal optræde som små virksomheder, men altså kun i skattemæssig forstand. Det forslag vil komme frem senere.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det var Venstres ordfører, hr. Helge Sanders, sidste bemærkninger, der gav mig anledning til at gå på talerstolen igen.

Hr. Helge Sander siger, at der er gjort så meget for de svage grupper, og han siger nærmest til Enhedslisten og SF, at vi er helt urimelige, når vi kritiserer det. Men det rejser dette spørgsmål til hr. Helge Sander: Finder Venstre virkelig, at der er gjort så meget? Finder Venstre virkelig, at der er gjort nok på de områder, eller hvad er Venstres holdning egentlig til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Nu taler hr. Kristen Touborg og jeg jo næsten samme sprog, men alligevel har hr. Touborg åbenbart ikke fanget tonen endnu. Det, jeg har sagt igen og igen, er, at vi synes, der gøres en stor indsats. Vi synes, idrætten har taget sin opgave meget alvorligt, selv om det ikke er sikkert, at der er gjort nok. Men derfor er det også sådan, som vi har sagt hele tiden, at det, det handler om, er, at det ikke skal ske på regeringens præmisser, og at man ikke skal komme fra statens side og sige: Nu skal I gøre sådan og sådan, for så får I så og så mange millioner kroner. Deri ligger forskellen, og det er faktisk det, jeg har forsøgt at forklare adskillige gange her under den sidste del af debatten.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.56

Mødet genoptaget kl. 13.00

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Medlemmer af Folketinget Jes Lunde (SF) og Steen Gade (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Ændret skattekontrollovstillæg for selvangivelser, der afleveres for sent). (Lovforslag nr. L 207).

Medlemmer af Folketinget Birthe Rønn Hornbech (V), Svend Erik Hovmand (V), Erling Oxdam (V), Thor Pedersen (V), Hans Christian Schmidt (V) og Ulla Tørnæs (V) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en retssikkerhedsreform.

(Beslutningsforslag nr. B 106).

Forhandlingen om R 11 genoptoges

Brian Mikkelsen (KF):

Det er jo første gang i mange år, Folketinget får lejlighed til at debattere en idrætspolitisk redegørelse. Sidste gang det skete, var under en konservativ kulturminister, og siden da er der jo sket utrolig meget på det område.

Derfor hilser vi fra konservativ side regeringens redegørelse velkommen, for der er mange idrætspolitiske spørgsmål, som i dag kræver et svar, som er anderledes end for 10-11 år siden.

Det er mit håb, at vi med den redegørelsesdebat, vi har i dag, kan få diskuteret mange af de spørgsmål og få lagt nogle rettesnore ud for, hvordan den kommende idrætspolitik skal se ud.

Vi har fra konservativ side været tilfredse med redegørelsen, ligesom vi har været tilfredse med de fleste af meldingerne fra den nye kulturminister, for ministeren har som regel haft nogle fornuftige holdninger, og han skal også være velkommen i Det Konservative Folkeparti, når vi efter et valg danner en ny, borgerlig regering.

Men de udtalelser fra ministeren til Det Fri Aktuelt i mandags, som er blevet citeret her, og som har været diskuteret i formiddags, afslører en noget slingrende kurs og nogle signaler, som vi i hvert fald ikke er enige i fra konservativ side, og det skal jeg komme ind på senere i min tale.

Hidtil har det jo været sådan, at Folketinget kun har udstukket nogle meget overordnede rammer for idrætsorganisationerne, og sådan skal det fortsat være, for den danske foreningstradition er jo helt unik og skal bevares, som den er, og den autonomi, som idrætsorganisationerne har, er selve grundlaget for hele det fornemme stykke arbejde, der bliver gjort i idrættens verden, hvad enten det foregår i hovedorganisationerne, i specialforbundene, i amtsorganisationerne eller ude i den enkelte lokalforening.

Men jeg vil også gerne slå fast, at det er vigtigt at pointere, at det er politikerne, der bestemmer og fastsætter rammerne, for sådan skal det være i et demokrati, og idrætten lever jo ikke i et glasbur, afsondret fra den øvrige verden. Og hvis man ikke vil lege med på de givne politiske vilkår, må rådet fra vores side være, at

man må melde sig helt ud, for i et demokrati er det jo sådan, at det er de valgte politikere, der fastsætter reglerne og udstikker rammerne – også for de økonomiske bevillinger – ud fra det, som vi føler vi får valuta for, og sådan må arbejdet altså også fortsætte.

Men fra konservativ side vil vi gerne pointere, at det ikke betyder, at vi vil detailstyre idrætten, for vi mener, at idrætten meget bedre end vi politikere kan afgøre, hvor dens stærke sider og dens svage sider er, og derfor er jeg helt sikker på, at idrættens verden selv kan finde frem til, hvor den skal sætte ind med en mere målrettet indsats. Og det nytter altså ikke noget, at man fra central side – og det vil sige fra politisk side her på Christiansborg – vil opstille kriterier for idrætsarbejdet, der går ud på, at idrætten skal redde 500 flygtninge fra at gå fuldstændig i forfald eller sikre, at så og så mange bistandsklienter ikke ender i et helt forfærdeligt misbrug, for det kan man ikke gøre; man kan ikke sætte frivillige ledere til at gøre den slags ting.

Derfor må holdningen fra Folketingets side være – det vil i hvert fald være den konservative holdning – at vi forventer, at idrætten tager fat på disse problemer, men at vi ikke stiller specielle krav om, at det skal foregå på en bestemt måde, for ellers betyder det, at meget af det arbejde, som idrætten gør, og som den er god til, fuldstændig forsvinder.

Ifølge regeringen skal idrætten i hvert fald påtage sig et langt større medansvar for de sociale opgaver, for i redegørelsen opremser regeringen en række indsatsområder, hvor den mener at idrætsorganisationerne skal gøre et stykke arbejde. Og fra konservativ side er vi ikke i tvivl om, at idrætten har gode forudsætninger for at gå ind i arbejdet med et meget åbent sind, men det er vigtigt for os at pointere – og det er derfor, debatten indtil videre har kredset omkring dette – at det skal foregå på basis af en meget høj grad af selvstændighed, for ellers tror vi i Det Konservative Folkeparti at man vil opleve, at den store indsats, der bliver gjort af de frivillige ledere, vil forsvinde. Hvis man lægger en masse kasser ned over hovedet på dem og siger, at de skal løse det problem og de skal løse det problem, så vil hele den værdi, der ligger i idrætsarbejdet, forsvinde.

Som eksempler på de indsatsområder, regeringen godt vil have at der bliver gjort noget ved, nævnes marginaliserede grupper som handicappede, sindslidende og psykisk syge og forskellige grupper af misbrugere. Og flere projek-

ter rundt om i landet har allerede vist, at idrætten på frivilligt grundlag kan være med til at fremme integrationen af de flygtninge/indvandrere, som bor her i landet. Men igen vil jeg som en anden senator Cato sige: I øvrigt mener jeg, at det skal ske ad frivillighedens vej.

Det er spændende opgaver med mange perspektiver, der bliver nævnt i redegørelsen. Men det er ikke rimeligt at pålægge lokale idrætsforeninger opgaver, som det sociale system ikke magter. Vi skal ikke fedte et samfundsansvar for f.eks. bekæmpelse af vold eller andre af de flotte ting, som ministeren nævner, af på idrætten, for man kan altså ikke flytte socialkontorerne ud i klubhusene.

Derfor synes vi også, det er positivt, at reaktionen og forhåbentlig konklusionen på dagens debat er, at kulturministeren vil rette henvendelse til organisationerne med henblik på en konstruktiv dialog for at få en fornuftig aftale. Det kan vi fra konservativ side kun bakke kraftigt op, for der er så utrolig mange kvaliteter og muligheder i idrætten, at det er oplagt at lade idrætten selv forsøge at løse nogle af disse socialt prægede opgaver.

Og det er derfor, de sidste dages meldinger fra kulturministeren undrer os konservative en hel del, for det står jo i direkte kontrast til, hvad ministeren tidligere har meldt af fornuftige holdninger. Der er ganske enkelt ingen sammenhæng mellem de revolvertrusler, som ministeren nu kommer med, og de udtalelser om fred og forsoning, som ministeren kom med, da han tiltrådte på en af årets sidste dage i 1996.

Hvad årsagen til det pludselige kursskifte er, ved jeg ikke, for vi har haft så mange problemer i mit eget parti, at jeg ikke rigtig ved, hvad der foregår i andre partier. (*Munterhed*). Men jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti ikke falder på halen, blot fordi ministeren nu kommer med nogle trusler.

Vi støtter fra konservativ side den konstruktive dialog med idrættens organisationer, og vi støtter tanker om, at idrætten skal løse mere socialt prægede opgaver, så længe det sker ad frivilligheden vej. Men vi støtter ikke – det vil jeg godt pointere – vi støtter ikke forslaget fra ministeren, hvis han blot vil bruge det til om kort tid at ændre fordelingen af tips- og lottomidlerne. Og her må jeg altså mane til en god portion tålmodighed hos regeringen og specielt hos kulturministeren, for der er jo ingen tvivl om, at hos flere af kulturministerens kollegaer i regeringen er man endog særdeles interesseret i de mange tips- og lottomidler.

En eventuel ændring af tips- og lottoloven må ikke ske med den begrundelse, at idrætsorganisationerne ikke har løst deres sociale forpligtelser, og der skal et tidsperspektiv med ind i forhandlingerne med idrætten. Og det må ikke være baggrunden for, at man begynder at rydde op i hele tips- og lottostrukturen, for det siger jo næsten sig selv, at der ikke kan udrettes mirakler i løbet af et år. Men i løbet af en 4-5-årsperiode er det vel realistisk at vurdere organisationernes indsats på det her område.

Alligevel vil jeg gøre det krystalklart, at vi fra konservativ side ikke generelt vil skære i midlerne til idrætten. Det er et af de få områder, hvor vi i Det Konservative Folkeparti ikke er fedtede. De midler, som skal anvendes til det særlige arbejde, må man finde andre steder end fra idrættens egen midler. Og hvis man tænker lidt logisk, er det da også dybt urimeligt, at man siger, at idrætten skal løse nogle flere opgaver, samtidig med at man vil tage nogle penge fra den, som man så vil bruge til nogle andre ting. På den måde hænger tingene altså ikke økonomisk sammen.

I sin redegørelse var ministeren også meget kort inde på, at nationale sportsbegivenheder af stor værdi skal kunne tilbydes flest muligt, og det står decideret i redegørelsen, at den situation, som vi er i i dag, hvor de bliver udbudt på kommercielle vilkår, er uacceptabel.

Det er vi ikke enige i, for vi mener, at idrætten selv har interesse i, at flest muligt ser sporten. Men vi vil ikke pålægge idrætten at sælge til en bestemt kanal, for hvordan forhandler man sig frem til en rimelig pris for rettighederne, hvis det på forhånd er bestemt, hvem der skal have dem?

Det ligger også i præmisserne for Team Danmark, at man skal sælge disse rettigheder på en sådan måde, at man får flere penge tilbage til idrætten.

Nu kommer jeg kort ind på eliteidrætsperspektivet, som ministeren ikke har beskæftiget sig så meget med, og her tænker jeg altså ikke bare på de topprofessionelle, men også på den hjemlige idræt. Der skal for de enkelte idrætsudøvere være nogle nemmere skatteregler end de eksisterende, og det gælder både kørselspenge, beskatning af værdien af f.eks. en sportstaske, som man har vundet, og kontante pengepræmier.

For vi har jo oplevet, at skattesystemet – med skatteministeren i spidsen – er alt andet end imødekommende over for de danske idrætsud-

øvere, og dér er vores klare holdning, at man skal tilbyde idrætsudøverne nogle fornuftige vilkår, for de er så godt et eksempel ikke blot for de mange hundrede tusinde danskere, som dyrker idræt, fordi de kan se vore gode danske håndboldpiger eller vore gode cykelryttere, men også for den almindelige samfundsmetalitet, fordi man kan se, at det kan betale sig at dyrke sport, og at det kan betale sig at koncentrere sig og yde en indsats. Og dér synes vi det er rimeligt, at man selvfølgelig også giver nogle flere penge til de hjemlige elitesportsudøvere, vi har.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi står gerne til rådighed, hvis ministeren er villig til at forhandle om Team Danmark, for vi synes, det er rimeligt, at Team Danmark får nogle flere penge, sådan at man kan opfylde det formål, som man fik for 11 år siden, og som vi mener at man har opfyldt fremragende indtil nu.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg hørte hr. Brian Mikkelsen give udtryk for, at vi ikke herfra skal blande os eller ved forhandlinger prøve at få organisationerne til at engagere sig mere i danskernes mulighed for at se vigtige idrætssportsbegivenheder, og derfor vil jeg spørge hr. Brian Mikkelsen, om han vil komme med en tilkendegivelse om, hvorvidt han egentlig finder det acceptabelt, at vi nu igen står over for, at Danmark skal spille en fodboldlandskamp på udebane, som kun halvdelen af den danske befolkning har mulighed for at se. Finder hr. Brian Mikkelsen, at det er en tilfredsstillende situation?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Den konservative holdning til det problem er, at dét er populisme, ikke af værste skuffe, men af folketingskuffe, for idrættens verden har jo selv interesse i at sælge til den kanal, som kan sende til flest muligt, så den får valuta for sine penge.

Man skal jo ikke tro, at idrætten har en eller anden interesse i at sælge til en eksklusiv sportskanal, som kun 50.000-100.000 mennesker gider se på, for på den måde får den jo ikke solgt det produkt, som sportsbegivenheden jo er i den henseende, og den får heller ikke solgt de kommercielle vedhængsinteresser, der er i forbindelse med idrætten.

På den anden side tror jeg, det vil stille idrætten i en fantastisk dårlig situation, hvis man på forhånd siger, at den kun må sælge til de to

kanaler, som den kan sælge til i Danmark, for som jeg sagde i min ordførertale: Hvis det ikke kommer ud på det frie marked, hvordan skal man så finde frem til, hvad prisen skal være?

Og jeg tror, idrætten selv har interesse i, at det kommer ud til flest muligt, men jeg synes også, det må være rimeligt, at den selv forhandler sig frem til nogle fornuftige aftaler ikke blot til gavn for idrætten, men selvfølgelig også for de mange mennesker, der har lyst til at se på idrætten.

Kristen Touborg (SF):

Med den nye kulturminister har redegørelsen tilsyneladende fået en ny drejning, for hvor det er min opfattelse, at idrætspolitikken tidligere først og fremmest var meget fikseret på pengestrømmene, finder man nu nogle kulturpolitiske markeringer, som vi i princippet er enige i.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til de enkelte områder inden for redegørelsen.

Først til eliteidrætten:

Det er positivt, at ministeren nu er mere tilbageholdende med at give eliteidrætten løfte om flere midler i fremtiden, men efter vores opfattelse er en drøftelse af eliteidrættens kulturpolitiske indhold mere afgørende i første omgang. Team Danmarks ønskeliste, som indgik i pengestrømsanalysen, er nemlig ingen tilstrækkelig basis. Team Danmark bør derfor afkræves en mere detaljeret tilbagemelding, blandt andet om følgende punkter:

For det første: Hvordan har Team Danmark arbejdet for det politiske mål at have en fremtrædende placering for idrættens tv-rettigheder? Hvilke hindringer har vist sig, og hvordan kan disse overkommes?

For det andet: Hvordan sikrer Team Danmark idrætsudøvernes rettigheder, især ytringsfriheden over for organisationerne på den ene side og de kommercielle kræfter på den anden?

Og for det tredje: Hvordan bliver målsætningen om at sikre idrætsudøvernes sociale fremtid forstået, og især, hvordan bliver den realiseret i forhold til uddannelsessiden?

Team Danmarks tilbagemeldinger på disse og andre punkter skulle gerne i fremtiden ses årligt, således at den kulturpolitiske debat om eliteidrætten løbende kan kvalificeres. Først på grundlag af sådanne kulturpolitiske markeringer bør der i fremtiden være tale om en reel forhøjelse af tilskuddet fra Kulturministeriet til Team Danmark.

Vedrørende breddeidræt og folkelig idræt i foreningerne: Det skal ikke være kulturpolitik-

kens hovedsigte at presse foreningerne ud i særlige opgaver f.eks. med social omsorg, det er klart, men fra idrættens hovedorganisationer, som gennem det offentlige får støtte på grundlag af tipsmidlerne, bør der kunne forventes årlige tilbagemeldinger, som redegør for deres specielle indsats for den brede, folkelige idræt og for specielle målgrupper på en mere præcis måde end det, vi har set hidtil. Heri er vi i princippet enige med redegørelsen, men kravene til tilbagemeldingerne bør altså strammes op.

Hovedorganisationernes årsberetninger bør indeholde tilkendegivelser om kulturpolitisk relevante emner som f.eks.: Hvilke handlingsplaner har foreningerne for i konkret praksis at bringe idrættens kulturelle og folkeoplysende sider til udtryk? Hvordan vil organisationerne henholdsvis foreningerne tackle det problematiske forhold mellem foreningsorganiseringen på den ene side og den uorganiserede idræt henholdsvis de uorganiserede på den anden, og hvilke hindringer har de konstateret i deres daglige virke? Hvordan har specialforbundene tænkt sig at leve op til udfordringen om at skaffe balance mellem elite og bredde, og hvilke problemer stiller sig dér?

Disse og andre emner skal ikke lægge op til en statslig styring af organisationernes praksis, men organisationerne bør med baggrund i des offentlige finansiering bidrage til den politiske debat om den brede og folkelige idræts kulturelle betydning, gerne ved at opstille forskellige alternativer og ved at profilere sig imod hinanden. Dette kunne synliggøre værdien af idrættens organisatoriske mangfoldighed, som har været dansk idræts kendetegn gennem årene.

En pointe i regeringens idrætspolitik er, at den ønsker, at idrætten skal tage udgangspunkt i fællesskaber i lokalområder eller i boligområder. Her er kritikken ganske berettiget, da idrætsaktiviteter faktisk i høj grad bliver organiseret i standardiserede idrætsfaciliteter, som det i øvrigt er fysisk umuligt at placere i bykernen. Det er ikke den lokale forankring omkring boligområderne, der er i højsædet, når idrætten skal prioriteres.

Det er ikke en skavank, idrætten har været alene om. En lang række kommunalpolitikere har igennem en årrække prioriteret disse idrætsghettoer, idrætspaladser, på bekostning af mindre og mere nære idrætsfaciliteter. Der har været et udpræget ønske om synlige pladser.

Redegørelsen har flere spændende bud på forandringer inden for idrætsudfoldelse, men

jeg savner i redegørelsen nogle konkrete bud på, hvordan ministeren – ud over nogle møder mellem idrættens interesseorganisationer og Kulturministeriet – vil løse disse problemstillinger.

Et af de nye områder, som ministeren nævner, er idræt i daginstitutioner. Tag f.eks. daginstitutionsområdet i København, hvor der dårlig nok er fysisk plads i kommunen til det antal daginstitutioner, som kræves for at leve op til målsætningen om fuld pasningsgaranti, og her taler jeg bare om minimumskravene til indendørsopholdsfaciliteter og -arealer. Der er slet ikke indtænkt større udendørsarealer eller minihaller og store legerum for børnene, og de eksisterende idrætsfaciliteter i København er stort set fuldt udnyttede.

Her er der ikke bare tale om, at idrætten kan gå ind og støtte nogle aktiviteter, nej, der mangler faciliteter, og hvem skal betale for opførelsen og driften af disse ekstra faciliteter, og hvem skal sætte gang i hele processen, Kulturministeriet eller idrætsorganisationerne? Hvis det overhovedet skal batte noget, er det ikke de to nævnte instanser, som flytter ret meget.

Jeg ved godt, at DIF allerede nu er i gang med at realisere en eller anden form for idrætsdaginstitutioner i hovedstadsområdet, men hvis det virkelig skal batte noget, kræver det en generel opprioritering af idrætsfaciliteter, eller kald det bevægelses- og legerum, inden for flere sektorer end idrætten og Kulturministeriet.

Her tænker jeg først og fremmest på socialpolitikken. Her kunne regeringen tage initiativ til, at f.eks. alle boligkomplekser over en vis mængde boliger skal have tilknyttet et aktivitetsrum, som kan bruges til såvel idrætsarrangementer som andre aktiviteter som f.eks. bingo, møder og fester. Altså højt til loftet både åndeligt og fysisk – og gerne lydisoleret!

Til slut vil jeg sige, at idrætspolitikken i bredeste forstand er et spørgsmål om levevilkår og om det menneskesyn, som kommer til udtryk i dagligdagens gøremål. Den nuværende redegørelse er sympatisk, men altså for virkningsløs efter vores opfattelse. Det er vores vurdering, at den nok højst kan skabe røre i idrætsorganisationernes marginalaktiviteter.

Regeringen har meget at gøre endnu, hvis den vil det, som den melder ud med. Den mangler først og fremmest at tage sin egen idrætspolitik alvorligt.

Henrik Svane (RV):

Også jeg vil gerne takke kulturministeren for den glimrende redegørelse og udtrykke min glæde over den gennemgående gode modtagelse, som den indtil videre har fået både i offentligheden og her i salen, dog med undtagelse af disse krusninger vedrørende idrætslivets sociale medvirken, som vi har hørt.

Redegørelsen giver en udmærket oversigt over regeringens holdning til en lang række idrætspolitiske initiativer og temaer, og den bebuder netop idrætspolitiske initiativer, som vi i Det Radikale Venstre kan tilslutte os.

Jeg håber, at der under den efterfølgende forespørgsel ligeledes vil blive markeret en bred enighed om idrætspolitikken, og at vi kan slutte med en motiveret dagsorden til regeringen, som et bredt flertal her i Tinget kan slutte op om.

Idrætten opfattes herhjemme som en del af kulturen i bred forstand. Mange er aktive, og mange er tilskuere. Den påvirker vores hverdag og vores følelser, og den får til tider national betydning. Den har stor betydning for vores identitetsdannelse. Et frit, demokratisk opbygget foreningsliv kan tjene som en skole for demokratiet i praksis, unge kan lære at fungere inden for demokratiske spilleregler, og idrætslivet kan styrke værdier som selvstændighed, engagement, ansvarlighed og ikke mindst kulturelt fællesskab.

Det er vigtigt at prøve at få de helt unge aktivt med i beslutningsprocesserne og vigtigt at lære dem, hvordan man organiserer sig i foreninger og selv kan skabe demokratiske rammer for sin udfoldelse i fællesskab med andre. Vi vil i øvrigt med andre ord til stadighed styrke Forenings-Danmark.

En væsentlig begrundelse for at tilføre idrætsområdet offentlige midler er den betydning, idrætsudfoldelsen kan have for alle borgere. Ikke kun unge, raske og dygtige, men også ældre, handicappede, psykisk syge osv. skal have mulighed for at dyrke idræt inden for det organiserede foreningsliv. Der skal være tilbud og plads til alle, også til dem på det mere ydmyge niveau.

I vor tid vokser antallet af idrætsaktive kvinder og idrætsaktive ældre, og handicapidrætten støttes med specielt afsatte midler. Det skønnes, at over 2 millioner danskere er idrætsaktive i et eller andet omfang, heraf to tredjedele i foreninger. Det er en særdeles positiv udvikling, som meget gerne må fortsætte.

Det diskuteres, om der er eller bør fastsættes grænser for vækst i topsporten. Kan man forsvare at presse topatleterne mere og mere? Der er en sundhedsrisiko forbundet med de voldsomme præstationskrav. Der er også modstand imod brug af børn i eliteidrætten. Det er en problemstilling, som vi må være opmærksomme på. Udviklingen må ikke gå over gevind. Der er her behov for, at samfundet formulerer nogle etiske holdninger og sætter nogle grænser.

Team Danmark har en aldersgrænse på 15 år, og Dansk Idrætsforbund anbefaler sine medlemsforbund en aldersgrænse på 14 år. Det er et fornuftigt udgangspunkt.

Doping er desværre et aktuelt problem inden for den internationale eliteidræt og dermed også i den nationale. Trods en stor indsats er det ikke lykkedes at standse dette uvæsen. Der er tale om snyderier og til tider om sundhedsfare for snyderne selv. I Danmark er besiddelse af og handel med anabolske steroider og væksthormoner forbudt og gjort strafbar ved lov, men selve dopingen, det at have indtaget stofferne, er ikke strafbar. Dette svarer til situationen inden for narkotikaområdet.

Øvrige dopingstoffer er næsten alle almindelig medicin, og besiddelsen og indtagelsen er naturligvis ikke strafbar, men der kan iværksættes idrætslige sanktioner som f.eks. karantæne af forskellig længde. Vi forventer, at idrætsorganisationerne er sig deres ansvar for forebyggelse og bekæmpelse af doping bevidst. Det offentlige bør bidrage med generelle kampagner mod misbrug og med styrkelse af forskning inden for idræt og medicin.

I Det Radikale Venstre glæder vi os over, at regeringens redegørelse berører idrættens påvirkning af miljøet. Der er jo ingen tvivl om, at idrætsudfoldelsen påvirker miljøet i ganske væsentligt omfang. Motorsport til lands, til vands og i luften støjer og oser, skydning larmer og bly forgifter, terrænløb og mountainbikes og friluftslivet i det hele taget forstyrrer plante- og dyreliv.

Energi- og vandforbrug i idrætsanlæg og haler må nedbringes og anvendelse af pesticider og andre gifte i idrætsanlæg ligeså. Idrætsbyggeri bør placeres, så bilkørsel til og fra det nedbringes. Materialevalg og -genbrug skal overvejes.

Den nødvendige udvikling og forandring er heldigvis begyndt i idrætsverdenen. Det offentlige skal naturligt tilskynde til at styrke denne udvikling.

Idrættens tredje halvleg, altså samværet efter kampen, anses af mange som lige så vigtig som selve idrætten. I en tid med tendens til isolation af mennesker, passivt fjernsynskiggeri eller fællesaktiviteter af negativ eller ligefrem af kriminel karakter er det afgørende, at der findes andre muligheder med positivt indhold. Kameratskabet omkring en fælles interesse er et tilbud, alle bør få, også grupper, som ikke uden videre falder ind i eksisterende systemer og strukturer, eksempelvis socialt belastede unge fra dårlige miljøer og indvandrere og flygtninge og her måske især deres børn.

Disse grupper må lukkes ind i fællesskabet, må søges integreret, hvis spændinger skal mindskes. Idrætten gør dette arbejde allerede, men det må styrkes væsentligt. Den sociale indsats må alle gode kræfter være med til at løfte. Strategien omkring regeringens voldspakke kan styrkes også ad denne vej.

København og visse andre større byer er i et alvorligt underskud, hvad idrætsfaciliteter og fysiske udfoldelsesmuligheder angår. Mulighederne i dag for at placere traditionelle idrætsanlæg er små. Der er dog DGI's velkomne projekt på Vesterbro, men det er ikke nødvendigvis store haller og anlæg, der er brug for. Mindre, skrabe og mere ydmyge anlæg til forskellig anvendelse placeret i de boligområder, hvor behovet er stort, kan være en løsningsmulighed, og det skal ikke nødvendigvis være forbundet med medlemskab af idrætsforening. Anlæggene kan være til fri afbenyttelse for kvarterets beboere, og beboerforeninger og lignende kan stå for driften. Regeringens projekter med kvarterløft kan indeholde sådanne planer, og igen: Også her ser vi, at voldspakken kunne styrkes herved.

Idrætsorganisationerne, Dansk Idræts-Forbund og Dansk Gymnastik- og Idrætsforbund, Frisisk Forening og de enkelte klubber tegner kollektive forsikringer af forskellig art til gavn for medlemmerne.

Med hensyn til de individuelle idrætsskader mener nogle, at sportsudøverne selv må bære risikoen herfor og ikke bør kunne ligge det offentlige sygehusvæsen til last. Det er samme syn, som nogle har på rygere og drankere og andre selvforskyldte patienter.

Spørgsmålet om patientbetaling for idrætsudøvere til læger eller hospitaler har vist aldrig været politisk aktuelt, men vi er i Det Radikale Venstre åbne over for en diskussion om dette forhold, hvad angår professionelle idrætsfolk på kontrakt.

Det skal dog nok siges, at de positive og af samfundet ønskede virkninger af befolkningens idrætsudfoldelse overstiger skadesomkostningerne. Nogle kunne måske tænke sig, at idrætslægeklinikkerne i amterne skulle privatfinansieres, men det ville måske blot flytte patienterne herfra og over i de almindelige lægekonsultationer og skadestuer.

Med disse ord skal jeg slutte og takke for redegørelsen endnu en gang, og jeg håber på en dag med en rigtig god idrætsdebat og med en god slutning, som vi alle kan samles om.

Niels Højland (FP):

Ministerens redegørelse er jo på mange områder positiv også set fra Fremskridtspartiets synspunkt. Jeg vil kun lige dvæle ved en enkelt ting i den, for der er berørt mange ting også her i dag.

Ministerens skriver (Folketingets forhandlinger, side 4033):

»En betydelig offentlig støtte kan modvirke tendensen til stigende commercialisering og sikre, at idrætten kan foregå på en social og samfundsmæssig forsvarlig måde.«

Det er jeg absolut ikke enig i. Jeg tror ikke, det vil hjælpe, at man poster flere penge ind. Det tror jeg ikke vil give en bedre moral eller stoppe den kommercialisering, som sker. Idrætten vil bruge de midler, som den har. Man vil søge at sælge de programmer for at tjene nogle penge til det, man har brug for. Men jeg har tillid til, at idrætsorganisationerne og den brede idræt, som vi har i Danmark, vil forstå at forvalte de ting på en forsvarlig måde.

Der vil altid komme eksempler, hvor man kører det for vidt, i en tid, hvor medierne fokuserer meget på idrætsudøvere og der måske er mange penge i visse områder. Vi har set et af de seneste eksempler omkring hestesport, hvor det kom frem, at man efter manges opfattelse mishandlede, for at sige det rent ud, hestene for at drive dem frem til at blive vindere. Det er ting, som ingen kan acceptere. Det kan man heller ikke inden for sportens verden, og jeg har tiltro til, at man selv tager hånd om de problemer.

Der kan også være diskussion om doping, eventuelt også af hestene. Det tror jeg bestemt at idrætten selv tager fat i. Men at man stopper den slags ting ved at pumpe flere penge ind i idrætten, det tror jeg ikke på.

Men jeg vil gerne vende tilbage til idrættens betydning. Den har jo haft en kolossal betydning både for den enkelte og for Danmarks udvikling igennem mange generationer. Vi er jo

kendt vidt omkring i verden for idræts højskoler og mange andre aktiviteter, som er forbundet med det.

Det er klart, at det, man ser i fjernsynet, altid er vinderne. Det er dem, man hører og ser mest om. Men der er mange idrætsledere rundt omkring, der gør en kæmpe indsats for at trække mange unge mennesker ind i idrætten og få dem med, også så de kan være med, selv om de er tabere. Alle skal kunne være med. Det, der har kendetegnet den danske idrætsbevægelse igennem generationer, har været, at her kunne alle være med enten til en fælles sport, hvor man var på hold, eller alene eller til noget, som der slet ikke var nogen konkurrence i, men dog trods alt var en form for idræt.

Det har også været diskuteret her i dag, hvilke krav man skal stille til idrættens organisationer om at tage hånd om de svage grupper i vort samfund, og hvor meget de tager hånd om de grupper allerede. Det kunne man jo måske godt begynde at stille krav om, men det mener jeg absolut ikke man skal. Det er netop noget, der kendetegner vores idrætsorganisationer og alle de frivillige ledere, som vi har rundt omkring, som ikke får en krone for den indsats, de yder, at de tager hånd om de svage grupper, men det er noget, man aldrig vil kunne måle, hvor stor den indsats, de yder, er. Hvornår begynder indsatsen, hvornår slutter den, og hvor meget er den værd? Det er noget, man aldrig nogen sinde vil kunne gå ind og måle. Det vil være noget, man aldrig nogen sinde med rimelighed vil kunne stille krav om og så få disse krav opfyldt. Man vil aldrig kunne sige, at de er opfyldt, eller at de knap nok er opfyldt, eller at der skal gøres noget mere. Men det er klart, at det er ting, som man kan diskutere, i særdeleshed henset til alle de midler, der bliver brugt på idrætten.

Men som sagt vil jeg sige på Fremskridtspartiets vegne, at vi har stor tillid til, at de idrætsorganisationer, vi har, forvalter de midler på en fornuftig måde, og det tror jeg at de gør, for vi har så åbent et samfund, så hvis der er nogle brodne kar, ja, så kommer det hurtigt frem, og så tager vi hånd om problemerne. Det gør man også inden for idrætsorganisationer, for det vil man ikke acceptere.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten har løbende sat spørgsmålstegn ved det system, hvor et stadig større antal kroner er blevet tildelt idrætsorganisationerne uden hensyn til aktivitet og medlemstal. I den forbindelse

har vi luftet vores tvivl om, hvorvidt tilskuddet nu også gik til de rigtige, om det kom ud i hjørnerne, om den fordobling af tilskudene, som er sket, simpelt hen er en fornuftig anvendelse af pengene.

Men den kritik skal ikke føre til den misforståelse, at Enhedslisten er idrætsfjendsk eller ikke ønsker at støtte idrætsudøvere. Tværtimod mener vi, at idræt har en afgørende betydning, både når det gælder den enkeltes personlige velvære og udvikling, og når det gælder etablering af sociale normer og fællesskab i samfundet som helhed.

Faktisk lægger vi så meget vægt på idrættens samfundsmæssige betydning – og her snakker vi både om bredden og om eliten – at vi altid har fundet det besynderligt, at støtten til idræt er blevet gjort afhængig af befolkningens spillelyst. Rent principielt har vi den opfattelse, at støtten til idræt burde være en post på den årlige finanslov på samme måde, som f.eks. støtten til uddannelsessystemet er det.

Jeg skal i den forbindelse nævne, at en række af de senere års vigtigste forbedringer for idrætsudøvere er blevet gennemført i samarbejde med Enhedslisten, f.eks. transfer-aftalen og etablering af a-kasse-muligheder for professionelle fodboldspillere.

I øjeblikket arbejder vi med et forslag om i forlængelse af sabbatorloven at etablere mulighed for en særlig idrætsorlov. Ideen bag dette forslag er, at eliteidrætsudøvere i en periode kan få helt eller delvis fri til at satse på deres idræt, samtidig med at de oppebærer en understøttelse, som svarer til dagpengene. Det mener vi er et betydeligt bedre forslag end en eller anden form for genetablering af en præmiesponsorordning, som rammer skævt og uensartet selv i forhold til eliteidrætsudøverne.

I den foreliggende redegørelse er der mange gode ting, men vi har to hovedindvendinger.

For det første ser vi her en gentagelse af vurderingerne fra PLS Consult A/S og idrætsorganisationernes egen analyse af pengestrømmen i dansk idræt. Vi mener ikke, at redegørelsen tager hensyn til den kritik, der fremkom om såvel mål som metoder på ministeriets egen høring om undersøgelsen. Det synes vi er beklageligt.

For det andet giver redegørelsen et alibi for en fortsat tildeling af midler, nemlig ved at pålægge idrætsorganisationerne nogle sociale opgaver. I den forbindelse mener Enhedslisten, at vi skal lægge mærke til, hvad også ledende

repræsentanter for idrætsorganisationer har udtalt, nemlig at man ikke skal overlade for store samfundsmæssige problemer til frivillige idrætsledere. Bare fordi staten poster en masse penge i idrætten, behøver det ikke at være den rigtige strategi at overlade løsning af store, opsøgende opgaver i forhold til hårdt belastede unge til idrætsorganisationerne.

Det er der to grunde til. For det første er idrætsorganisationerne frivillige og uafhængige organisationer, som suverænt må afgøre, hvad de ønsker at beskæftige sig med. Jeg tror ikke, man kunne forestille sig, at kulturministeren på nogle andre projekter, som han yder støtte til, ville gå ind og fastlægge så detaljerede målsætninger. Kunne man f.eks. forestille sig, at ministeren gik til Statens Kunstfond med en besked om, at han ønskede, at kunstnere, der modtager støtte, skulle udtrykke regeringens voldspakke i deres kunst eller specielt udfolde aktiviteter med det formål at nå ud til socialt belastede grupper?

For det andet er der grænser for, i hvor stort omfang idrætsorganisationerne er stedet for løsning af sociale opgaver og det rigtige forum at udfolde regeringens socialpolitik i. Selvfølgelig afviser vi ikke, at idrætten spiller en social rolle, og selvfølgelig kan idrætslivet i høj grad være med til at forebygge sociale problemer, bl.a. ved at give børn og unge et alternativ til ensomhed og videospil; men vi skal nok passe på, at vi ikke pålægger idrætsorganisationerne for mange opgaver, som deres fundament, nemlig de frivillige idrætsledere, ikke er tilstrækkeligt uddannede til at klare.

En sådan social idrætsmæssig indsats behøver ikke nødvendigvis gå gennem idrætsorganisationerne og slet ikke, hvis det skal være for, at politikere kan finde et halmstrå, der kan begrunde en fastholdelse af tilskuddene på et uændret niveau. Sagt mere ligeud, så mener vi ikke, at PLS-rapporten leverer dokumentation for, at der er sket bare tilnærmelsesvis samme stigning i idrætsorganisationernes afsættelse af midler til sociale projekter og særlige indsatser, som der er sket stigning i tipsmidlerne til idrætsorganisationerne.

Vi ønsker ikke pålæg til idrætsorganisationerne, men vi ønsker klarhed og gennemsigtighed med hensyn til de faktiske forhold, og i den forbindelse er det et problem, at der mangler egnede måleinstrumenter til at vurdere idrætsorganisationernes indsats. Vi henviser i for høj grad til at basere os på deres egne vurderinger.

I den forbindelse skal jeg ikke undlade at udtrykke en vis forundring over den meget store tiltro, som Venstre og De Konservative på det her område uden videre har til idrætsorganisationernes egne vurderinger, en respekt for pengemodtagernes vurderinger, som vi ikke oplever, når det f.eks. er a-kasserne eller de arbejdsløse, der er til debat.

I stedet ønsker Enhedslisten en kritisk og objektiv analyse, som vurderer idrættens behov, og som også ser på, hvilke andre steder diverse sociale, idrætssociale, opgaver kan løses.

Og i den forbindelse er det vigtigt at se på anlægsfonden, hvor der målrettet kan gøres en indsats for den uorganiserede idræt på gader og i parker, at se på mindre halfaciliteter, klubhuse og mødesteder i hårdt belastede områder og ikke kæmpeprojekter og at se på særlige områder af anden karakter, som redegørelsen også rigtigt drager frem, f.eks. forskning og dopingmisbrug.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Tak til hr. Søren Søndergaard for den meget klare tale om kulturministerens ønske om indblanding. Jeg tror, eksemplet med Statens Kunstfond talte sit tydelige sprog.

Men så vil jeg også sige til hr. Søren Søndergaard, at når han nu rører ved størelsen af de midler, som stilles til rådighed for idrætten, så vækker det selvfølgelig en vis opmærksomhed, at Enhedslisten nu foreslår, at vi skal have en orlovsordning for idrætsudøvere. Jeg vil gerne spørge hr. Søren Søndergaard, om Enhedslisten har kalkuleret på, hvilket omfang det skal have, altså afgrænsningen, og hvad prisen vil blive set ud fra det offentliges synspunkt?

Og med hensyn til det sidste, som hr. Søren Søndergaard var inde på, vedrørende Venstres holdning til idrættens organisationer, så er det fundamentalt forskellen på Enhedslisten og Venstre, at vi tror på det enkelte menneske og dermed også på idrætten, som er bygget op over det enkelte menneske.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Men Venstre tror ikke på administratorerne af a-kasserne eller på modtagerne af dagpengeunderstøttelse, det er i hvert fald helt sikkert, også selv om det er enkelte mennesker.

Hvad angår vores forslag, så er det som sagt et forslag, vi arbejder med, og derfor kan jeg

ikke sige præcis, hvordan det vil blive udformet, men jeg tror, det kan gøres billigt, præcis ligesom orlovsordningerne. Jeg tror nemlig, at det, det i høj grad vil bevirke, er, at en række idrætsudøvere vil opnå to fordele.

Den ene fordel er, at det, der sker i øjeblikket, er, at mange idrætsudøvere på understøttelse reelt fungerer professionelt, men uden at det er i orden, og de får en masse dårlig samvittighed over det. Det kan blive bragt ind i legale rammer. Det er den ene ting. Og den anden ting, vi kan sikre ved, at man kan få understøttelse halvdelen af dagen og arbejde halvdelen af dagen, er en tilknytning til arbejdsmarkedet også for eliteidrætsudøvere. Og det tror jeg faktisk er en stor fordel.

Så når vi nu får regnet færdigt på det, så er jeg ikke sikker på, at det kommer til at blive så dyrt, som hr. Helge Sander måske tror. Især ikke, fordi vi jo desværre stadig væk har godt på den anden side af et par hundrede tusinde arbejdsløse.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil starte med at sige tak til kulturministeren for redegørelsen, og der er jo ingen ordførere i dag, der har turdet stille sig op og sige, at idrætten ikke var vigtig, og det tør jeg da heller ikke, for det er idrætten. Og der er jo heller ingen ordførere i dag, der har lagt skjul på, at de er medlemmer af idrætsledernes fanklub, og det er jeg også; alle har jo understreget, hvor fantastisk og utroligt et kæmpearbejde, disse idrætsledere gør, og det er jo også rigtigt. Ikke et ondt ord om det fra CD, tværtimod.

Men når vi opfatter idrætten som så vigtig for samfundet, som den er, så er det af flere grunde:

For det første, fordi idrætten er med til at give stabilitet i mange menneskers liv. For det andet, fordi den giver mange mennesker mulighed for at afprøve grænser og tage nogle udfordringer op, som de måske ellers mangler i dagligdagen. Og for det tredje, så er det selvfølgelig, fordi idrætten er med til at skabe fællesskab og samarbejde. Og det er jo også ord, som ministeren i redegørelsen gør meget ud af, og det kan vi da helt tilslutte os.

Men efter CD's opfattelse bliver idrætten faktisk i de kommende år og årtier måske endnu vigtigere end nogen sinde før. Det er der tre grunde til:

For det første, fordi det for mennesker er muligheden for at bryde en isolation i det danske samfund. Det kan være mennesker, der er

ude af arbejdsmarkedet; det kan være handicappede; det kan være sindslidende, som via et idrætstilbud, via muligheden for at være sammen med andre via det tilbud, faktisk kan se og mærke, at vi er i et samfundsfællesskab.

Og det er så mit andet argument for, hvorfor det skal blive stærkere: Jo, vi ved jo alle sammen, at den teknologiske udvikling osv. kører derudad. Og vi ved alle sammen, at hvis ikke kulturpolitikken og herunder ikke mindst idrætspolitikken kommer endnu mere i fokus, end den har været før, så opnår vi i løbet af nogle år et koldt, upersonligt, umenneskeligt samfund, hvor folk sidder og glor ind i deres skærm, trykker på nogle knapper, måske kommunikerer på telefoner, eller hvad der nu er opfundet til den tid – men i virkeligheden et samfund uden den menneskelige kontakt, som vi altid har betragtet som noget fundamentalt.

Dér tror jeg kulturpolitikken spiller en speciel rolle og ikke mindst breddeidrætten, den folkelige idræt, som i lokalsamfundet vil give et tilbud om et møde med den menneskelige kontakt, som dagligdagen måske ellers vil smide væk.

Og derfor er det vel vigtigt at understrege, at nok er der nogle af os, der kører efter devisen: Idræt er godt, men ikke så godt for en selv, eller hvad det nu er, det er, men idræt er vel godt for os allesammen, tror jeg, på tv-siden – måske den fysiske udfoldelse andre steder lader meget tilbage at ønske for nogle af os, men på tv-siden og på oplevelsessiden er det noget, som glæder alle.

Men det er vigtigt at få understreget, at det ikke er det mest centrale; dette er ikke en underholdningsindustri; dette er i høj grad et område, hvor man af menneskelige grunde, af kontaktgrunde, af fællesskabsgrunde skal være med. Hvis man vil have oplevelser, så man jo bare indspille alle fodboldkampe på film og så gå ned og se dem, og det er der jo også nogle, der gør. Men det er jo ikke det, der er det centrale i idrættens arbejde. Det centrale i idrættens arbejde er at skabe dette fællesskab, og det fællesskab bliver altså vigtigere og vigtigere, jo kolde- re samfundet bliver.

Det tredje er så det, man kan kalde antikriminalitetslinjen, hvor mit partis stifter, hr. Erhard Jakobsen, i sin tid blev skældt meget ud som borgmester i Gladsaxe for mange år siden, over at han lavede diverse klubber af idrætsmæssig karakter, og hvad ved jeg. En af grundene til, at han blev skældt ud, var, at han også brugte pen-

ge til det. Men som han sagde: Hver gang han brugte penge til en idrætsklub, så sparede han altså bare pengene et andet sted, for de mennesker, der stod nede på gadehjørnet, de unge, der blev rodløse, de unge, der blev kriminelle, ja, dem fik man så ikke.

Og her vil jeg godt bygge lidt sammen med noget andet, vi har diskuteret meget i løbet af de sidste måneder, nemlig rockere. Jeg synes, det er ulykkeligt, at der i Folketinget stort set ikke har været en diskussion om, hvorfor man bliver rocker. Vi har haft alle mulige flotte diskussioner om, at de skal flyttes ud på en eller anden mark langt væk, sådan så de ikke rammer uskyldige mennesker og alt det her halløj; vi har snakket om straf, vi har snakket om det ene og det andet, men der har ikke været nogen diskussion om, hvad det er, der får unge mennesker til at blive rockere, nazister, autonome, BZ'ere eller gå ind i andre mere eller mindre mærkværdige grupper.

Ja, det er min opfattelse, det er CD's opfattelse, at mange af dem kommer der, fordi de savner et fællesskab. Et fællesskab, de ikke har fået i deres familie, et fællesskab, de ikke har fået i samfundet. Pludselig er de i noget, som vi andre ikke bryder os om, men noget, der har givet dem et fællesskab. Dér siger CD: Jamen er idrætten og idætsorganisationerne jo netop ikke dér, hvor det fællesskab også kunne blive fundet? Dér står man sammen om nogle ting, man har nogle fælles opgaver, der skal løses.

Men der er jo ét kendetegnende træk til: I idrætsorganisationerne er det ikke helt ligegyldigt, hvad man gør, specielt hvis det er holdidræt. Så vil man jo gerne have, at man yder det bedste i fællesskab. Det er jo det, banderne påberåber sig, at dér betyder det, man gør, noget, måske i modsætning til andre steder i samfundet.

Jeg tror, at idrætten kommer til at spille en meget kraftig rolle i den holdningsdebat og i den holdningsændring, der skal til, hvis vi ikke skal have ganske mange unge skubbet ud på sidelinjen, så de må gå til mere eller mindre mærkværdige græsrodsbevægelser i dette land.

Jamen de skal ikke løse de sociale problemer, er det så blevet sagt igen og igen og igen. Næ, det er der vel heller ikke nogen, der rigtig forestiller sig. Der er jo ikke, så vidt jeg ved, forslag om, at samtlige dette lands sociale budgetter skal føres over under idrætsorganisationerne.

Næ, men til gengæld må vi vel sige, at idrætsorganisationerne og idrætten er en del af de

midler, der kan bruges i indsatsen mod de andre problemer. Det er et middel sammen med mange andre, men det er lidt i debatten i dag blevet fremstillet, som om regeringen havde den opfattelse, at bare man gør noget for idrætten, så har man løst alle de sociale problemer. Det mener jeg faktisk er at skamride nogle udtalelser fra kulturministeren i en grad, der ikke er rimelig.

Jeg tror, at idrætten gerne vil – og jeg mener også, som det også er sagt af flere ordførere, at idrætten faktisk gør det. Jeg synes, noget af den indsats, der har været på flygtninge- og indvandrersområdet, er ganske god, og vi har jo også kunnet se nogle rapporter, der fortalte, at det faktisk var lykkedes ganske godt. Men igen står vi jo over for nogle problemer, der ikke alene er idrættens.

Vi får altså mennesker fra andre lande og andre kulturer hertil, som ikke er vant til et foreningsssamfund, et organiseret samfund. Vi får mennesker hertil, der ikke er vant til breddeidræt, men er vant til, at man altid er verdensmester, hvis man går ind og dyrker idræt, hvor der er offentlige midler indblandet. Og måske har vi også et kulturelt problem med nogle udlændinge, som måske ikke er vant til, at piger og idræt også hører sammen.

Det er klart, at det opsøgende arbejde, der må ske i forbindelse med dem, ikke er at gå ud og banke på alle døre og sige: Goddag, goddag, se så at skrubbe ned på idrætspladsen! Hvis opsøgende arbejde er dét, så er det selvfølgelig forkert. Men det tror jeg heller ikke, det er.

Jeg tror, opsøgende arbejde er det, konsulenterne bl.a. har gjort, nemlig at forklare det tilbud, vi har i det danske samfund, nemlig at vise, at der er noget, som også mennesker fra andre kulturer kan få gavn af, selv om de ikke er vant til det fra de kulturer, de kommer fra. Man skal pege på de tilbud, der er, og så skal man selvfølgelig i idrætsorganisationerne selv overveje, om man har tilbud, der også passer til mere specielle grupper. Det er ikke en tvang, men en overvejelse, og jeg er overbevist om, at langt ind i idrættens organisationer vil der være glæde over det.

Det er vigtigt, tror jeg, at idrætsudøvere på det helt amatør-mæssige plan helt ude i de små fodboldklubber, og hvor det ellers er, mærker den offentlige støtte, også fra tipsmidlerne. Derfor vil jeg gerne være med til en diskussion om det der med vægningen mellem centralt og decentralt. Jeg tror faktisk, det er vigtigt, at man

opfatter signalet om, at det offentlige sætter stor pris på lilleputterne, der drøner rundt ude i Ballerup hvert andet øjeblik – at det ikke kun er de store organisationer og eliten.

Men dermed er ikke sagt, at jeg ikke prioriterer eliten højt. Det gør jeg bestemt. Eliteidrætten er vigtig, dels fordi der er nogle dygtige mennesker, der får lov at blive dygtigere, men jo også, fordi det er et udstillingsvindue. Et udstillingsvindue, der kan få mennesker til at gå med ind på amatørplan i nogle af de idrætsgrene, hvor det går godt, og det andet er naturligvis, at det er et udstillingsvindue for Danmark.

Jeg kunne godt tænke mig engang at se en opgørelse over, hvor mange penge idrætten egentlig tjener hjem til det danske samfund i god PR. Jeg tror faktisk, at vi skulle bruge ganske mange penge på at få de spaltmillimeter og de billeder, og hvad ved jeg, rundt om i verden, som idrætten skaffer os, om ikke gratis, så dog med goodwill.

Det internationale samarbejde, åbningen mod Øst- og Centraleuropa og alt det skal jeg ikke gøre ret meget ud af her, kan jeg se på uret, men igen en vigtig opgave, som idrætten er indstillet på at tage, men dér er det vel vigtigt at holde fast i, at det er den folkelige udveksling, der er det afgørende. Det er ikke nødvendigvis eliten. Det skal igen være for at lære, at det også er fællesskabet, som de har brug for derovre.

Så er jeg i øvrigt glad for, at denne her debat har vist, at den gamle ideologi om, at det enten er elite eller bredde, er død og borte. Tænk engang at have en idrætsdebat i Folketinget, hvor det er tilladt at stræbe og træne og udfolde sig og blive den bedste, og hvad ved jeg. Nej, hvor er det dejligt.

Jeg kan da huske for 15 år siden, da var det forbudt – det, alle ikke kunne, måtte ingen. I dag må man gerne også forsøge at være den bedste, ikke på bekostning af alle de andre, men fordi man har en udfordring i det og så videre. Tænk, hvor er det en dejlig holdningsændring.

Idrætten skal selvfølgelig være selvstændig organisatorisk, ja. Idrætten skal selvfølgelig ikke pålægge sine frivillige ledere for meget, nej. Men de er en del af samfundet, og jeg synes faktisk – og det skal jeg slutte med – debatten i dag har været med til en lille bitte smule at nedvurdere idrætslederne. Det fremstilles en gang imellem, som om de ikke ved, hvad der sker i det danske samfund.

Jeg tror, idrætsledere ved, hvad der sker i det danske samfund. Og jeg tror også, de er indstil-

let på at gøre det stykke arbejde, der skal til, for i fællesskab med alle os andre at løse problemerne i det danske samfund. Så meget respekt må man have for dem og deres menneskelige holdninger, at man ved, at de vil godt være med.

Ole Donner (DF):

Jeg skal starte med at takke kulturministeren for redegørelsen.

Vi synes i Dansk Folkeparti, det er godt med en debat om idrætten. Og det er jo efterhånden også mange år siden, man har haft sådan en debat, så derfor hilser vi den meget velkommen.

I øvrigt mener vi, at idrætsorganisationerne og sporten og dens ledere gør det godt. Vi mener, at de tusindvis af frivillige, ulønnede ledere gør det godt. De gør et kæmpe arbejde. Og, som det jo hedder, så bærer arbejdet lønnen i sig selv. Og det er vi meget glade for, ellers skyldte samfundet en hel del penge væk, for der er virkelig mange, der bruger hele deres tid på at være sportsledere.

Og det er jo også sådan, at ved at være sportsleder, ved at være aktiv sportsdeltager, får man glæden ved at være sammen og dyrke kammeratskab og sport. Jeg har selv i mange år været aktiv og både på lederplan og på sportsplan fået mange gode menneskelige oplevelser ud af det.

Tips- og lottomidler kunne vi i Dansk Folkeparti godt gå med til at bruge udelukkende på idræt – altså efter nogle budgetter – og sige, at når budgetterne var opstillet, så skulle lederne have de penge, der skulle til for at dække det ind.

Frivillige ledere og sportsfolk bør have arbejdsro. De skal bruge mere tid på at lede og træne deltagerne frem for at styrte rundt og kradse penge ind eller opstille budgetter og afholde fester og bankospil og meget andet for at få budgetterne til at nå sammen. Det er der virkelig mange mennesker, der bruger for meget tid på.

Vi er modstandere af tvang og trusler. Og her tænker jeg på afsnittet om integration af flygtninge og indvandrere. Vi synes, det er godt, at flygtninge og indvandrere deltager i sportsskampe og sportsklubber, men vil de være med, så mener vi, at de må gøre sig fortjent til det.

Fortsat er det jo dog trods alt sådan, at hvis man udtager et fodboldhold, så tager man de 11 bedste spillere plus dem, man mener er bedst på udskiftningsbænken. Og det mener vi ikke der skal laves om på.

I går hørte jeg på en af tv-stationerne en eksperttalelse fra, jeg tror det var Brønshøj Boldklub, hvor det blev sagt, at det ikke var ualmindeligt, at 22 ud af 25 fodboldspillere var fremmedsprogede. Jamen hvem har så problemet? Så må det jo være danskerne, der har problemet.

Så må det jo snarere være på tide, at man også tænker på, at danskerne må have særbehandling. Men hvad gør man? Man ansætter fritidskonsulenter til at fortælle indvanderne, at når dommeren – det er ham i sort – fløjter, så skal de rette sig efter det, han dømmer, uanset hvad der står i Koranen.

Og det er selvfølgelig udmærket, men altså tilbage står: Hvis man vil være med i en sportsklub, være med i en sportskamp, så må man følge reglerne, og så må man gøre ligesom danskerne, for uanset hvad kulturbaggrund man har, så er det altså de samme paragraffer, som dommeren fløjter efter. Og det mener vi fortsat skal være sådan.

Hvis man ikke vil være med til det, så må man lave sin egen klub, sine egne turneringer, sine egne regler. Og så kan man jo rette sig efter dem, slås om det, eller hvad man vil, men vil man være med i dansk idræt, så må man følge de regler, der er.

Vi tager i hvert fald afstand fra, at sport skal være politisk, og i hvert fald slet ikke socialistisk. Jeg forestiller mig socialistisk sport sådan, at når danskerne får et mål, så skal de andre også have et mål. Og hvornår laver vi herinde en lov, der giver særbehandling sådan, at indvanderne automatisk fører 2-0, når kampen starter? Det kan ikke være rigtigt, at man vil tage sådanne forbehold.

Ministeren vil drøfte konkrete mål og rammer med idrætsorganisationerne. Det synes vi er i orden, men lad dem hellere få noget fred til at være ledere og trænere.

Vi synes, at samfundet bør løse de problemer, der er omkring indvandrere, adfærdsvanskelige og arbejdsløse. Det kan ikke være sportens ledere, der skal have den opgave. Vi mener, de skal have de penge, der skal afsættes på et fornuftigt budget, og så skal de have lov til at hjælpe de unge mennesker, og så skal de have lov at dyrke deres sport i fred.

Vi har meget større problemer, når man herinde i Folketinget siger, at tips- og lottomidler skal bruges til kunst og kultur og til støtte til alt muligt. Jeg har da f.eks. store problemer, når man herinde bestemmer, at en kunstner, der putter sin egen afføring i syltetøjsglas og sender

det til USA, skal have 25.000 kr. i støtte. Dem vil jeg hellere give til fodboldklubben i Vorbasse eller et andet sted. Det synes jeg var mere fornuftigt.

Kulturministerens forslag om temamøder, en idrætsrigsdag og et idrætstopmøde synes vi er helt fint. Lad os bare sætte os ned omkring bordet og tale om tingene. Det er udmærket med en dialog, og det er dårligt med trusler og stokkemetoder.

Vi kunne også tænke os på sådan nogle møder at diskutere f.eks. momsproblematikken. Vi synes, det er forfærdeligt at tænke på, at hvis der arrangeres en sportskamp og der bare er én professionel på et af holdene, ja, så skal der betales moms, og så skal man sidde og regulere frem og tilbage. Lad os se på, om det nu er rigtigt eller forkert at gøre det. Det er selvfølgelig godt for arbejdsløsheden, for der går en masse tid med at sidde og regne frem og tilbage og give bøder og advarsler osv. Men lad os droppe det. Lad os få en ordentlig orden på det, sådan at de sportsarrangementer, der er, kan blive behandlet på en rimelig måde.

Vi vil også gerne have en debat om frynsegoder til de mange frivillige ledere og trænere. Vi synes godt, at Skatteministeriet kunne indstille den heksejagt, der foregår, om, hvor mange gange trøjerne er blevet vasket, og hvem det nu er, der har gjort det, og om det skal beskattes, og mon de også har brugt noget af sæben til deres eget tøj, osv. Lad os glemme alle de småting. Lad lederne få arbejdsro, og lad dem udvikle idrætten og sporten. Det har de forstand på; det har vi ikke herinde.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Dansk Folkeparti vil bruge alle tips- og lottomidlerne til idrætsorganisationerne uanset størrelse. Det er jo et tilbud. Til gengæld synes man ikke om, at idrætsforeninger skal arrangere fester og uddele telefonbøger og den slags ting for at skrabe penge ind. Når man rejser til England på en fodboldtur, så skal man åbenbart bare have det betalt.

Enhedslysten synes, det er strålende, at man også arrangerer fester og uddeler telefonbøger og laver banko og lotto, og hvad ved jeg, rundt omkring i idrætsforeningerne, dels fordi det er en social aktivitet, dels fordi det lærer folk, at vil man have noget ind, jamen så må man også yde noget. Så det er jo næsten den omvendte verden: Dansk Folkeparti vil have indført socialistisk

fodbold, og Enhedslisten skal stå her og belære hr. Donner om økonomisk ansvarlighed. Det er utroligt.

Op så vil jeg bare spørge hr. Donner: Hvad er det, der står i Koranen om fodboldregler? Vi fuldstændig ukyndige mennesker, som måske kun har læst Koranen en enkelt gang, har ikke fundet det sted. Kan hr. Donner ikke oplyse os om: Hvad er det, der står i Koranen om fodboldregler?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det var med en vis forundring, jeg hørte hr. Ole Donner udtale fra Folketingets talerstol, at på fodboldhold med 25 mennesker var de 22 fremmedsprogede. Jeg vil godt give hr. Ole Donner et råd: Prøv næste gang, før hr. Ole Donner udtaler sig fra Folketingets talerstol på så løst et grundlag, at tjekke kilderne lidt bedre. Det er i hvert fald aldeles nyt for mig, at det skulle være gennemsnittet i Danmark. Den eneste måde, jeg overhovedet kan se at hr. Ole Donner kan have noget ret på, er, hvis han regner både vestjysk dialekt og københavnsk for fremmedsprog.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Det er selvfølgelig altid rart, når man kan vække dem, der sidder nede på de bageste pladser, og det er jeg da meget glad for, men jeg vil godt starte med at sige til hr. Søren Søndergaard og også til hr. Touborg, at det, jeg sagde omkring det at give tilskud, var, at der skulle laves nogle fornuftige budgetter, og så skulle man bruge de penge, der skulle til. Og så har jeg ikke udtrykt noget om, at man ikke må holde fester og ikke må lave bankospil. Jeg synes, det er glimrende.

Men jeg synes bare ikke, det er glimrende, hvis de skal gøre det for at få penge nok til at skaffe penge til trøjer eller bukser til at spille i, hvis de mangler de sidste kroner til det. Enhedslisten er jo også modstandere af, at man får sponsorstøtte. Og det med at dele lokale vejvisere og telefonbøger ud skal de absolut ikke holde op med. Jeg har selv benyttet mig af det som udgiver af en lokaltelefonbog, og jeg har sparet mange penge ved det, og de har også haft mulighed for at tjene nogle.

Op så vil jeg sige til hr. Touborg, der siger, at jeg skal tjekke mine kilder bedre: Jeg ved godt, man ikke skal tro på alt, hvad man læser i aviserne eller hører i tv, men det var i en tv-udsen-

delse, der blev sagt, at der var 22 fremmedsprogede ud af 25, og at det ikke var ualmindeligt, men det var så også i Brønshøj. Jeg tror ikke, at derovre i Vestjylland er så mange fremmedsprogede, og jeg har heller ikke talt noget om, at det var noget gennemsnit, men det var bare en ekspertudtalelse, der kom. Så var det, jeg som dansker sagde, at det så må være os, der har problemet, hvis der kun er 3 danskere tilbage ud af 25 personer.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal starte med at udtrykke ønske om at blive inviteret til den der fodboldkamp, hvor der er 25 spillere på banen ad gangen, men det ser vi på.

Folketinget har nu haft, været i gang med og er måske ved slutningen af den idrætspolitiske debat, som fra så mange sider har været efterlyst, og som det jo er 10 år siden, man senest har haft. Jeg har glædet mig over den store interesse for sagen, som partierne har lagt for dagen, og jeg siger tak for, sådan opfatter jeg det, den gennemgående meget positive holdning til regeringens idrætspolitiske redegørelse. Den holdning, der er udtrykt i dag, og redegørelsen vil indgå i grundlaget for vores videre arbejde til gavn for idrætten i Danmark som helhed.

Hovederindet for mig har, og det vil jeg gerne understrege og også som svar til nogle af ordførerne, hele tiden været under respekt for idrættens selvbestemmelse – det gentager jeg til ære for hr. Brian Mikkelsen: under respekt for idrættens selvbestemmelse – at gå i dialog med foreningerne og organisationerne og måske starte med de landsdækkende organisationer for at diskutere, hvorledes de kan tage nutidens udfordringer op på en lidt mere målrettet måde, end det hidtil er foregået.

Jeg vil forsøge at få dem til at åbne sig lidt mere for det omgivende samfund ved i større grad at være udadvendte, at vise en lidt mere formuleret social ansvarlighed, end det måske hidtil har været tilfældet.

Idrætten, sporten, aktiviteterne, det sociale samvær skal være for alle, ikke kun for dem, der i forvejen er motiverede og melder sig ind. Jeg tror langt hen ad vejen, at vi har en lidt for romantisk opfattelse af, at den danske foreningsstruktur helt automatisk er en indbydelse til alle danskere, fordi den er åben og fri. Der er nogle, for hvem vores foreningsstruktur på trods af dens udtalte fortræffeligheder måske kan virke afskrækkende.

Det er sigende, at når man ser i et lokalsamfund, så ved man, at op imod 95 pct. af unge mellem 15 og 22 år har været i kontakt med en idrætsforening. Men når man når et stykke op, så er det under halvdelen, der holder ved. Det kan der være mange gode grunde til. En af grundene kunne også være den måde, idrætsforeningerne arbejder på.

Når jeg kom med den appel, er det også, fordi der i idrættens selvforståelse og den forståelse, vi har af idrættens fortræffeligheder, og som gør, at man uden at lægge megen vægt på styring tildeler idrætten mange penge, er den opfattelse, at idrætsforeningslivet er en garant for og en medspiller i den demokratiske proces. Det har det historisk været, det er det måske også nu, men det er måske for meget at sige, at den demokratiske proces, viljen til at tage medansvar i valg af ledere osv., er noget, der lægges meget vægt på og er uproblematisk i foreningernes arbejde.

I det perspektiv og for at lægge vægt på, at demokrati er andet end de demokratiske processer i foreningen, inviterer jeg foreningerne til at udbrede denne demokratiske ansvarlighed for også fortsat at kunne nyde denne uforbeholdne tillid fra Folketingets side, som man indtil nu – med rette skal jeg sige – har nydt, men hvor der jo er andre spørgsmål på dagsordenen i demokratidebatten end det blot formelt at lære, hvordan man arbejder i en demokratisk opbygget forening.

Det er også vigtigt for mig at sige, at når jeg spiller ud her om idrættens sociale forpligtelser, så er det ikke, fordi idrættens ledere skal være socialarbejdere. Det står ingen steder i den idrætspolitiske redegørelse, det er ikke sagt nogen steder i interview til pressen, det er ikke skrevet nogen steder i artikler.

Idrætspolitik i Danmark skal fortsat være en del af kulturpolitikken, og kulturpolitikken går ud på at åbne muligheder for så mange som muligt. Det er det, der er afgørende. En socialpolitik er ofte bagudvendt – selv om der også er en forebyggende karakter i den – mod dem, der er faldet af i svinget. Den opgave vil jeg ikke pålægge idrætsforeningerne. Den vil jeg ikke diskutere med dem. Det er et socialpolitisk stykke arbejde, som andre tager sig af. Der kan godt ske samarbejde, men det er ikke den opgave, jeg har haft i tankerne.

Så jeg gør altså ikke det, som hr. Helge Sander sagde i sit indlæg, at jeg antaster foreningsfriheden, og at jeg kritiserer den frivillige leder.

Tværtimod har jeg kvitteret stærkt i den idrætspolitiske redegørelse for den store indsats, de frivillige ledere laver. Jeg har fastholdt foreningsfriheden, og jeg har holdt den fane meget højt endda, måske lidt højere, end den i nogle sammenhænge fortjener. Så jeg mener altså ikke, at de frivillige ledere skal pålægges disse sociale opgaver. Men jeg er af den opfattelse, at idrætten på sin måde og med sine midler er rustet til også at være med i kampen for at løfte og løse de sociale problemer, og at idrætten kan yde sit særlige bidrag dertil.

Og så vil jeg godt i parentes sige, at når vi taler om de mange stærke og prisværdige indsatser fra de frivillige ledere i idrætsarbejdet, så skal man jo ikke glemme – det synes jeg man nogle gange gør, når man taler om, at der skal sættes kroner og øre på det her – de mange andre frivillige ledere, der arbejder i andre frie foreninger og organisationer.

De sociale udfordringer, som vi står over for i vor tid, skal nemlig tages op, og hvis ikke idrætten kan være med, så må andre kræfter tildeles ressourcer for at kunne gøre det. Jeg har sagt, at jeg i givet fald er indstillet på at arbejde på en omfordeling af tipsmidlerne, så disse formål tilgodeses, men jeg hverken tror eller håber på, at det kommer dertil. Idrættens ledere plejer at kende deres besøgsestid, og det vil nok også vise sig i den dialog, som jeg hurtigt herefter skal tage med idrætsorganisationerne, at de ved, hvad det drejer sig om. Og jeg skal i hvert fald vise, at Kulturministeriet vil gå foran ved prioriteringen af den sum idræststipendier, Kulturministeriet råder over, i retning af at arbejde med disse vigtige områder, som jeg her har antydnet.

Jeg vil godt gentage, at jeg tror, vi må erkende, at det traditionelle foreningsliv ikke uden videre virker tiltrækkende på alle, så det kan være nødvendigt fremover at satse i øget omfang på de uorganiserede, det selvgroede område, hvor folk uden om det organiserede idrætsområde selv tager affære og søger at få aktiviteter sat i gang, ofte med udspring i deres eget nære miljø og i de problemstillinger, som melder sig der.

Disse netværk er også værdifulde, og de bør hjælpes på fode. De bør hjælpes til at arbejde mere intenst, end de har mulighed for at gøre i dag, og derfor agter jeg som nævnt at prioritere en del af ministeriets idræststipendier netop til sådanne formål, som det har været gjort tidligere med ministeriets idræststipendier, og som

det foreløbig skal ske, men det vil selvfølgelig afhænge af, hvor meget der skal satses yderligere, og det vil dialogen med idrættens organisationer komme til at bestemme.

Opgaverne skal løses, de skal ikke pålægges de frivillige foreningsledere, men opgaverne forsvinder jo ikke, fordi man siger nej, hvad jeg også vil have forståelse for at man gør.

Volden i samfundet er et anliggende, hvis alvor vist er gået op for alle. Der er fra denne talerstol i mange sammenhænge udtrykt holdninger dertil. Regeringens voldspakke er under behandling, og alle gode kræfter må være med i denne sag. Især på de store børn og unge lurer der i visse miljøer en fare for en helt gal start, som måske kunne være undgået, hvis de rigtige tilbud havde været til stede og gerne i deres eget miljø.

Den gruppe unge, som udløste den heftige debat om en indsats mod volden kort efter nytår, er en begrænset gruppe på en 200-300 unge, som vi kan lokalisere til 2, 3, 4 miljøer rundt omkring i Danmark, og det er netop miljøer, hvor der er en kraftig underforsyning af idrætsfaciliteter, foreninger, instruktører og ledere. Jeg siger ikke, det er hovedårsagen, jeg siger, det kunne være en medvirkende årsag til det, og der kunne måske dér være gjort et stykke forebyggende arbejde.

Der findes mange eksempler på, at man forholdsvis få midler kan komme meget langt i den retning, og midler er jo ikke ligefrem det, der mangler på idrætsområdet, når man ser på, hvad det offentlige Danmark bruger på dette område.

Det kan være naturligt, at idrætsforeningerne kommer ind i billedet og er med til det arbejde. Det er også det, der skal afklares i samtale med idrættens organisationer. De gode resultater på dette område kommer ikke af sig selv, men det handler så om i fællesskab at søge at nå dem, at lægge vores viden og interesser sammen og formulere den nødvendige politik og den nødvendige fremrykkervej for at nå de gode resultater.

Et par medlemmer har stillet det spørgsmål – og fisket efter et nej – om vi nu skal til at kommunalisere idrætten. Der ligger i udspillet, at idrætten skal kommunaliseres mere, end den er i øjeblikket, og jeg minder igen om – som jeg gjorde i et kort indlæg, jeg havde under debatten – at hovedparten af finansieringen af idrætsområdet kommer fra kommunerne. Det, debatten primært drejer sig om i dag, er den gode halve milliard kroner, som staten bruger på idrætten.

Nu vi er ved idrættens penge, er det jo vigtigt at understrege som et perspektiv i denne debat, at når der – også fra Dansk Folkepartis side – tales om, at idrætten kan få det hele, er der tale om, at idrætten har fået mere end fordoblet sine tilskud over en 3-4-årig periode, fordi omsætningen på tipning og lotto fra 1994 og frem til 1997 er mere end fordoblet. Der har i den periode ikke på noget tidspunkt været stillet yderligere krav til brug af pengene, og det har der ikke været, fordi man har haft en tro på, at de blev brugt fornuftigt. Derfor er det ikke unaturligt nu at tage en debat om, hvordan midlerne anvendes, og hvordan de i givet fald i fremtiden skal anvendes.

Skal idrætten have mere? Skal den have det samme? Eller skal den have mindre? Det afgøres, når vi engang – det kan være om kort eller om lang tid – skal se på, om tips- og lottoloven skal ændres, for det er den, der er nøglen til fordelingen af tips- og lottomidlerne.

Det, der er sagt her i dag, og de overvejelser, der er kommet frem i pressen på det seneste, inspirerer i hvert fald mig til fortsat at interessere mig for, om det ikke snart var på tide at se på en ændring af tips- og lottoloven.

En anden del af finansieringen af idrætten, som også har været nævnt her, og som måske er det vigtigste kulturpolitiske aspekt, er idrættens fysiske rammer, faciliteterne. Der har i flere af indlæggene været nogle markeringer af, at det var det, vi skulle bruge pengene til. Der er det mit synspunkt, at det først og fremmest er en kommunal opgave, men det kan da godt være, at det fremover skal være en opgave, der løses af kommunerne i fællesskab med staten, i fællesskab med puljeordninger, der tages fra tips- og lottoområdet.

Et af de idrætsbyggerier, der fremhæves som en meget værdifuld indsats, og den vil jeg gerne kvittere for her, er den udbygning af idrætsfaciliteterne på Vesterbro, Den Brune Kødby, som er DGI's projekt, men som samfinansieres af lokal- og anlægsfonden og Københavns Kommune, altså en fornem model for, hvordan man fremover kan bygge flere idrætsfaciliteter og måske mere målrettet til andre former for idræt end dem, vi traditionelt bygger for. Det kunne være en af vejene at gå.

Jeg vil meget gerne se på, hvorledes det er muligt for staten at involvere og forpligte kommunerne mere og sammen med staten at udbygge idrætsfaciliteterne, hvis det er den vej, vi går, men så kan det naturligvis ikke undgå at

blive en del af den samlede aftale om den kommunale økonomi, som der skal indgås enten for det kommende år eller for de kommende år.

Det gælder i øvrigt også andet kulturbyggeri, som der ønskes lagt i provinsen. Det må være en diskussion, som hænger sammen med den samlede diskussion om kommunernes økonomi.

Så vil jeg godt afslutningsvis svare på et par af de mere specifikke spørgsmål, der undervejs har været rejst af ordførerne.

Først og fremmest vil jeg sige til hr. Brian Mikkelsen, at jeg gerne vil kvittere for indbydelsen til politisk samarbejde, også efter næste valg. Jeg går ud fra, at det også er et tilsagn om, at hr. Brian Mikkelsen og hans parti vil samarbejde fra nu af og det halvandet år frem, til valget kommer. Det ser jeg meget frem til, og jeg opfatter det som en udstrakt hånd fra et parti, der – kan jeg se – sidder ned.

Opfordringen fra hr. Brian Mikkelsen til mig om at gå ind i konstruktiv dialog med idrætten har jeg naturligvis taget til mig, men hr. Brian Mikkelsens markering af, at jeg har brugt revolvertrusler, må jeg afvise. Jeg har ikke, siden jeg forlod den kongelige livgarde i 1969, haft våben i hånd. Det har jeg heller ikke, når jeg møder idrættens organisationer, men hvilket billedsprog kreative journalister måtte benytte sig af, kan jeg jo ikke være herre over. Og i den sammenhæng ved jeg jo også, at uanset hvor bastant man går til værks, er idrættens ledere ikke til at true – det har jeg en del års erfaring for – i hvert fald ikke med de metoder, vi har brugt indtil nu.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg kun sige én ting: at jeg meget gerne vil følge forslaget om at se Team Danmark lidt mere efter i sømmene med hensyn til de påpegede behov for merfinansiering, og jeg har så sent som i går haft et møde med Team Danmark, hvor vi aftalte, at vi tager fat på at få beskrevet de behov lidt mere konkret og måske med hjælp udefra, sådan at vi har et lidt mere, jeg vil ikke sige sagligt, men måske et lidt mere neutralt grundlag at gå til værks på, når vi i fremtiden skal vurdere de økonomiske behov i Team Danmark. Jeg er ikke gået så detaljeret til værks, som hr. Kristen Touborg gjorde i sit indlæg, men initiativet er allerede taget.

Jeg vil også godt over for hr. Kristen Touborg kvittere for hans overvejelser om, at foreningsarbejde og idrætsarbejde har haft udgangspunkt i nogle fællesskaber, som måske ikke er mere. Jeg har antydnet, at jeg også synes, at vi skal prøve at gøre op med den måske lidt for romantiske

opfattelse, vi har af foreningslivet, og hvordan det fungerer, og se på, om der ikke også ved siden af, som konkurrent til, som samarbejdspartner for det etablerede foreningsarbejde kunne være andre organisationsformer på idrætsområdet, som kunne løse visse opgaver. Det er netop det, jeg har haft i tankerne, når jeg har påpeget, at opgaverne er der, og at det traditionelle foreningsliv måske kan være med til at løse dem, men at andre måder at gå til værks på også kan tænkes.

Overvejelserne om daginstitutionerne og bygningen af idrætsfaciliteter generelt har jeg været inde på. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får den diskussion, at vi præciserer den, men at vi også medinddrager de kommunale myndigheder i den, for det er ikke en statsopgave, det er i hvert fald højst en fællesopgave for stat og kommuner, og det er en drøftelse, vi er nødt til at få med kommunerne.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg blot sige, at jeg ikke helt forstår skuffelsen over, at vi blot her har gentaget resultaterne af pengestrømsanalysen. Pengestrømsanalysen var sat i værk for at få en beskrivelse af, hvorledes idrætsorganisationer frem til i dag har benyttet midlerne. Der har været meget få mål stillet op for, hvordan pengene skulle bruges. Der er tre nøgleord i idrætsredegørelsen fra 1987 – udvikling, omstilling og forsøg – og de har ikke været præcise nok til at måle, om pengene eventuelt skulle være brugt forkert. Nu har vi en viden om pengenes forløb, og vi ved, at der ikke lægges ret mange penge ud i de lokale led. Vi ved også, at det er idrættens opfattelse, også de lokale foreningers generelt, at det skal der heller ikke, men der er dog også kommet markeringer af andre synspunkter, og dem må vi selvfølgelig tage med ind i debatten.

Det gode tips om, hvilke krav af social art der skal stilles af Statens Kunstfond, skal jeg tage med mig, men jeg vil ikke love at give det en positiv overvejelse. Hr. Søren Søndergaard har ret i, at – og det er jo hele grundlaget for det her – den særlige indsats på idrætsområdet, de særlige grupper, langt fra har fået den samme økonomiske stigning som den almene folkelige eller brede idræt, og det er da også med i overvejelserne om, hvordan vi skal indrette det.

Vi har ikke opgivet at være lidt mere opmærksomme på, hvordan idrætten generelt bruger pengene. Der er en revisionsinstruks og en regnskabsinstruks på vej. Den har været udarbejdet for et stykke tid siden, den ligger til

udtalelse hos revisorerne organisationer i øjeblikket, og den kommer helt uafhængigt af dette forløb, men kommer der mere præcise forventninger til, hvordan idrætten skal bruge sine penge, ud af denne debat, så vil det også være nemmere at bruge det lidt mere kritiske øje på idrættens forvaltning af de offentlige midler, end vi hidtil har kunnet gøre.

Så vil jeg godt over for hr. Peter Duetoft kvittere for de meget præcise bemærkninger om de tre punkter, som det her egentlig drejer sig om. Jeg synes, det er vigtigt, at disse stærkt holdningsprægede ting også kommer med.

Hr. Henrik Svane siger jeg tak for markeringen af idrættens mulighed for selvforsikring mod idrætsskader. Det, der støder an mange steder, er jo – hvad enten det nu er en myte eller ej –, at befolkningen langt hen ad vejen har den opfattelse, at idrætsfolk kommer forrest i køen, hvor der er ventelister, og den myte skulle vi gerne have gjort op med, hvis den har noget på sig, og i den forbindelse er en diskussion om forsikringer og derved mulighed for at gå via privathospitalsystemet naturligvis til stede.

Jeg håber, jeg har svaret på de fleste af de konkrete spørgsmål. Jeg vil endnu en gang takke for debatten og ser frem til den fortsatte politiske debat om idrættens rolle i det danske samfund. Vi har fået et godt afsæt i det, der er sagt her i dag. Tak.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg kan godt lide debatterne her med kulturministeren, for ministeren er som regel ude med riven til slut, og det var ministeren også i dag. Han ligesom antydede, at jeg måske ikke ved, at der ikke er 25 spillere på et fodboldhold. Jeg gjorde meget ud af at sige, at man udtager de 11 bedste plus udskiftning. Samtidig sagde ministeren, at han glædede sig til at blive inviteret til sådan en kamp med 25. Så vil jeg godt sige til ministeren, at han så ikke skal lade sig forvirre, hvis han bliver inviteret i Idrætsparken og finder ud af, at med dommere, linjevogtere og de to hold er der præcis 25, hvis han skulle sidde og tælle efter.

Men jeg lagde også mærke til ministerens bemærkning om, at han ikke har haft våben i hånd, siden han var i garden, og det er jeg i hvert fald glad for, for ellers ville justitsministeren garanteret have blandet sig, ligesom han gjorde med Anja Andersen, da hun havde en vandpistol i hånden.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Der var i kulturministerens redegørelse et par spørgsmål, som jeg godt vil have vendt. Det var med hensyn til afgang og tilgang. Vi ved alle, at det er let at fastholde de unge indtil konfirmationsalderen, men i løbet af et par år forsvinder i hvert fald drengene. Hvordan får vi dem til at blive i idrætssamvirket eller -livet? Er det den måde, idrætsforeningen eller andre påvirker dem på, eller er det forældrene, der glemmer at tilskynde dem til, at de måske nok, selv om de mangler lysten en gang imellem, skulle blive der og fortsat tage til idræt?

Jeg tror lige så meget, vi skal sige, at vi skal have forældrene på banen her, og sige, at de skal også bidrage med en stor tilskyndelse.

Så er der idræt uden for medlemskab. Nu er medlemskab af en forening jo ikke helt uden omkostninger for den enkelte familie, selvfølgelig afhængigt af hvor mange børn de har. Medlemskontingentet er en ikke uvæsentlig del af at drive en forening, og derfor er det vel, man må sige, at vi må have dem ind, så vi kommer ud over, at penge til en forening mest skal baseres på bankospil.

Helge Sander (V):

Jeg vil gerne takke kulturministeren for svaret. Selv om det var lidt radikalt, tror jeg alligevel, at dansk idræt har det lidt bedre efter det svar, vi fik her, end man havde det, da man læste Det Fri Aktuelt i mandags.

Jeg hørte bl.a., at kulturministeren sagde, at nu vil han tage kontakt og holde møder med idrættslivet med respekt for idrættens selvbestemmelse, og at ministeren anerkender idrættens store sociale ansvarlighed og idrætten som medspiller i den demokratiske proces. Det synes jeg er gode bemærkninger, som jeg håber vægter meget fremover.

Men jeg bliver nødt til lige at anholde en enkelt bemærkning. Det var, da kulturministeren sagde, at han aldrig nogen sinde havde talt om socialt arbejde i forbindelse med idrætslederne. Nej, det er muligt, at kulturministeren ikke har det; men ministeren kan jo ikke fortælle os andre i, at det er det, vi tænker på, når vi læser – og jeg refererer igen til Det Fri Aktuelt fra mandag den 17. marts, og jeg tillader mig at citere tre passager. Den første er:

»Idrætsorganisationerne skal være med til at lave opsøgende socialt arbejde.«

Citat nummer to:

»Det står dem frit for, om de siger ja eller nej,« – altså idrætsorganisationerne – »men siger de nej, kan det ikke undgå at få konsekvenser for tildelingen af offentlige midler.«

Og det tredje citat:

»Ministerens udgangspunkt er, at foreningerne er for dårlige til at inddrage de idrætssvage grupper – dem, der ikke opsøger klubberne af sig selv.«

Jeg synes, at man med god ret kan sige, at de opgaver, der knytter sig til de udtalelser, er socialt arbejde. Jeg håber, at den udlægning, som jeg hørte i ministerens svar her fra talerstolen i dag, var en lidt anden. Det synes jeg vi har behov for at få at vide.

Og jeg vil gerne fastslå, at jeg ikke på noget tidspunkt kritiserede de frivillige ledere. Jeg sagde bare: Jeg tror ikke, de kan magte den opgave, der ligger, når vi taler om de socialt tungeste i vort samfund. Derfor var det så, jeg sagde, at risikoen er, for partiet Venstre at se, at vi kommer til at jage mange af disse værdifulde frivillige ledere væk, således at vi kommer til at mangle endnu flere, som skal påtage sig den væsentlige opgave i det daglige idrætsarbejde.

Med hensyn til de opgaver, der skal løses, synes jeg, det var godt, at kulturministeren lige kom i tanker om, at han har jo også fået mange flere penge i de seneste år på grund af øgede tips- og lottomidler. Og jeg er glad for, at det lød, som om de 38 mio. kr. skal prioriteres meget i retning af de opgaver, som ministeren har kredset meget om de seneste dage.

Jeg kan godt forstå det, hvis idrætten er en anelse overrasket over, at den i den grad skulle kastes ind i det på den her måde, i betragtning af, at i hvert fald jeg læser pengestrømsanalysen på en sådan måde, at den faktisk gør sit arbejde rimeligt tilfredsstillende. Og det er endda sagt på vestjysk, for der står deri, at den løser en flot opgave for de midler, som den får stillet til rådighed.

Til slut vil jeg lige komme ind på et enkelt tema, som jeg ikke nåede i mit indlæg, nemlig om tv-rettigheder. Jeg synes ikke, det var så væsentligt, i betragtning af, at vi havde en stor debat her i salen for et par uger siden. Men jeg synes alligevel, jeg vil vende tilbage til det i denne omgang, for jeg var meget overrasket over, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Peder Sass, pludselig var meget ked af, at man ikke kunne se fodboldlandskampe på udebane.

Jeg kan også godt være ked af det. Jeg ville også gerne, at så mange som muligt kunne se de

store danske idrætsbegivenheder, men jeg må sige, at jeg synes, det var i en lidt paradoksal sammenhæng i betragtning af, at netop disse udelandskampe jo giver et billede af, hvor vanskeligt det er. For det er sådan, at hvis Danmark spiller en landskamp i Madrid, har DBU ikke noget med den kamp at gøre. Men hvis Belgien spiller i Idrætsparken, kan DBU sælge tv-rettigheder og sætte entréprisen til det, de vil, og bestemme, hvilke reklamer de vil have.

Modsat når man spiller på udebane. Så har man ikke indflydelse på det, og derfor kan man ikke gennem DBU f.eks. påtvinge, at kampen skal sendes i Danmarks Radio eller TV 2. Så hr. Peder Sass rører derfor lige akkurat ved et af de to hovedproblemer, der er i hele debatten omkring tv-rettighederne, og hvor vanskelige de er at løse.

Den anden del af det er markedsprisen. Hr. Brian Mikkelsen belyste glimrende, at hvem i alverden skal bestemme prisen, når man i forvejen siger, hvem der skal sende? Det bliver en meget, meget vanskelig nød at knække, men det er så en anden sag.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Til hr. Jens Kirk vil jeg sige, at det naturligvis er meget vigtigt at forholde sig til, hvor mange medlemmer der kommer ind i en forening, og hvem der forlader den, og undersøge årsagerne hertil.

Jeg har ikke udtalt nogen forventning om, at alle absolut skal forblive i foreningen, men den undersøgelse eller de vurderinger, jeg kort nævnte, indeholder jo også et svar på, at mange unge faktisk havde haft lyst til at fortsætte i idrætsarbejdet, men blot ikke følte, at den form for tilknytning til foreninger, den form for idrætsaktivitet, de havde lyst til, kunne skaffes i den forening.

Det er derfor, jeg siger, at vi er nødt til kritisk at vurdere, om der er andre organisationsformer, der skal arbejde parallelt med, ved siden af og i god forståelse med den type forening, som vi kender, og som vi priser så højt i vores tale her i dag.

Til gengæld kan jeg ikke helt forstå, at det absolut skal være sådan, at vi skal have organiseret alle idrætsudøvere i Danmark. Jeg synes, det er vigtigt at konstatere, at mange altså dyrker idræt uden at være organiseret. De har ikke lyst til at blive medlemmer, men de dyrker idræt selvtilrettelagt og på de tidspunkter af døgnet, der måtte passe dem. Og det skal vi ud fra man-

ge synspunkter – også sundhedspolitisk – være glade for. Det er vigtigt at sige, at dér kan samfundet jo også godt i beskeden grad hjælpe faciliteter på vej, men naturligvis kan det ikke gøres på samme bastante måde, som det gøres inden for den organiserede idræt.

Men jeg skal da udtrykke stor tilfredshed med, at der finder en stor ikkeorganiseret idrætsaktivitet sted overalt i Danmark. Jeg synes ikke, foreningerne skal have nogen problemer med, at det er sådan, og jeg synes ikke, de skal bestrebe sig vanvittigt meget på at fange de folk ind, hvis de nu ikke vil være medlemmer.

Så vil jeg takke for hr. Helge Sanders indlæg og kvittere for, at han kunne høre, at det var et radikalt indlæg. Det var nu på regeringens vegne, jeg talte. Det citat fra Det Fri Aktuelt i mandags, som jeg har hørt nogle gange nu, er jo ikke et citat fra et debatindlæg eller en kronik, som jeg har skrevet. Det er fra et interview. Men det gengiver meget godt de synspunkter, jeg også har givet udtryk for i dag; at det er vigtigt også at lave opsøgende arbejde for at sikre, at idræts-tilbud kan komme ud til de meget idrætsfremmede grupper.

Jeg har ikke sagt, at det er idrætsforeninger, der skal lave det, men jeg vil gerne diskutere med organisationerne, om de har mulighed for at gøre det, om f.eks. DGI og Danmarks Idræts-Forbund og Dansk Firmaidræt har vilje til specielt at bruge uddannelsesmidler og instruktørmidler på at løse den her opgave eller ikke. Det er ikke noget, jeg regner med at den frivillige foreningsleder på lokalt plan skal lave, men det er noget, hovedorganisationerne godt kunne overveje at satse på med en mere direkte hjælp til de foreninger, der måske især er placeret i de geografiske områder, hvor denne indsats er nødvendig.

I øvrigt vil jeg sige, at den måde, som DGI i hovedstaden arbejder på, efter min opfattelse er i den retning, og det viser sig, at man vil satse på den måde. Mit spørgsmål, når jeg møder idrætsledere, vil så være, om man også er villig til at udbrede den arbejdsform til andre steder i landet, og om man har overvejelser i den retning. Det er ikke kortlagt nok. Jeg er i hvert fald ikke bekendt med det.

Det er rigtigt, at Kulturministeriet også har fået en tilsvarende stigning i sine idrætsmidler, og foreløbig har Kulturministeriet altså 38 mio. kr. at råde over; det er fuldkommen korrekt. Det beløb kan jo enten blive større eller mindre i fremtiden.

Så vil jeg kort sige om tv-rettigheidsdiskussionen – der glemte jeg at svare hr. Brian Mikkelsen i den første runde – at diskussionen egentlig er løbet af sporet. Der er på intet tidspunkt i den nationale debat og i debatten i forhold til EF-direktivet tale om, at der skal fastsættes priser, at der skal lægges loft over priserne.

Det, vi slås for i EU-sammenhæng, er, at de tv-betalingskanaler, der opkøber rettighederne til en sportskamp, får pligt til at videresælge dem, uden at prisen bliver bestemt i forvejen, at videresælge dem til en public service-kanal.

Diskussionen er så om, hvilke idrætsbegivenheder det skal være. Den har vi haft her i Folketingssalen for et par uger siden, og den tager jeg gerne igen på et senere tidspunkt, når arbejdet med EF-direktivet er skredet længere frem. Men der er på intet tidspunkt tale om krav om faste priser og sætten det frie marked ud af spillet.

Så derfor var den debat, der blev ført på det område før, måske ikke så indholdsmæssigt tung.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde i min tale som kommentar til redegørelsen og også til kulturministerens seneste replik:

Vi er meget enige fra konservativ side i mange af de ting, som kulturministeren har skrevet i redegørelsen, og som han også fremturer med. Men der er nogle områder, hvor vi er uenige, og dem skal vi selvfølgelig gøre opmærksom på.

Et af områderne er tv-rettighederne. Det er lidt naivt at tro, at fordi man siger til en betalingskanal, at den skal videresælge til en public service-station, stiller man på den måde markedet frit.

Det er klart, at hvis en æbleplantagejer havde 1 t æbler, han skulle sælge, og han kun kunne sælge til én købmand, så var det nok købmanden, der fik lov til at fastsætte prisen.

Sådan er det selvfølgelig også med tv-rettighederne; det vil ikke være markedskræfterne, der afgør det, og idrætten vil få færre penge for sine produkter. Og det vil jo være synd og skam for de mange mennesker, der dyrker idræt, og som skal have glæde af pengene i sidste ende.

Så er der spørgsmålet om kulturministerens nye kæphest. Alle ministre har jo en eller anden kæphest, og den radikale ministers kæphest er så den uorganiserede idræt. Det lyder meget flot, og det lyder meget radikalt.

Men netop det karakteristiske ved den uorganiserede idræt er jo, at den ikke skal puttes ind i nogle faste rammer, i nogle faste båse. Så hvorfor ikke bare lade den uorganiserede idræt forblive uorganiseret og så selvfølgelig hjælpe lidt til hist og her? Det kan den organiserede idræt jo så også gøre. Men ligefrem at gøre det til en statslig opgave og tage ressourcer fra den organiserede idræt til den uorganiserede idræt synes jeg lyder som den omvendte verden.

Jeg forstår heller ikke den relativt skarpe tone, som kulturministeren bibeholder over for idrætsorganisationerne. Der står – og jeg citerer fra redegørelsen – når man taler om de sociale opgaver, at

»... der er tale om opgaver, som organisationerne i et eller andet omfang i forvejen har på deres program.«

Hvorfor den skarpe tone, når man i forvejen føler, at de løser mange af de her opgaver?

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Kun en kort kommentar til hr. Brian Mikkelsens udredning om det med tv-rettigighederne.

Jeg mener ikke, problemstillingen er korrekt, men jeg håber, vi får lejlighed til at vende tilbage til det i en senere drøftelse af den sag, for den kommer under alle omstændigheder på dagsordenen i den politiske debat i en proces her i løbet af foråret.

Om det skulle være særlig radikalt at gå ind for den uorganiserede idræt, ved jeg ikke, men jeg konstaterer – og det er så en rent saglig vurdering – at den er her; der er en uorganiseret idræt.

Det, man fra samfundets side kan gøre, er at forsøge at stille meget skræbete idrætsfaciliteter til rådighed: boligområder, parker, og hvor det end måtte være. Det synes jeg er en offentlig opgave. Det er måske langt, langt hen ad vejen en kommunal opgave, men det er dog vigtigt at sige, at her er et sted, hvor man for meget få penge kunne stille bedre faciliteter og rammer til rådighed for folk, der gerne vil dyrke idræt på egne præmisser, end det sker i dag. Det var i al beskedenhed min udmelding, uden at jeg giver den et tillægsord med.

Og så det med den skarpe tone. Jeg mener ikke, at jeg er skarp i tonen, men jeg har lært i mine tidligere samtaler med idrættens ledere, at det er godt at tale lige ud af posen og være lidt kammeratlig, sådan kontant, i samværet, og det er det, jeg forsøger at være også i det, jeg siger her i dag. Og jeg vil gemme noget af det til mit

første møde med idrætten, umiddelbart efter at denne redegørelsesdebat er slut, eller om et par dage.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg frafaldt før, fordi jeg syntes, hr. Brian Mikkelsen meget præcist pegede på problemet om tv-rettigighederne og markedsprisen, men når nu kulturministeren ikke vil acceptere den argumentation, bliver jeg nødt til at sige: Jamen sådan er virkeligheden jo. Hvis TV 3 køber et sportsarrangement og er tvunget til at videre-sende det til Danmarks Radio eller TV 2, så er det da klart, at de ikke kan give den samme pris, som hvis de havde eneretten til det. Det må da være en selvfølgelighed.

Så vil jeg sige til slut: Bevar kammeratligheden over for idrætten. Men hvis ministeren ønsker at være kontant, så vær kontant lidt mere i retning af det, vi har hørt i dag, end af det, vi læste i mandags.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 54:

Forespørgsel til kulturministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre idrættens fortsatte udvikling?«

Af Helge Sander (V) og Brian Mikkelsen (KF). (Forespørgslen anmeldt 13/3 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/3 97).

Begrundelse

Helge Sander (V):

Den 4. februar fremlagde kulturministeren sin idrætspolitiske redegørelse, og som debatten har afsløret her i dag, har det affødt en vældig god debat både i dagene før og også her i dag i Folketingssalen.

Idrættens indhold og særkende med fællesskabet og engagementet er så væsentligt, at vi var nogle stykker, der ønskede, at idrætsdebatten skulle prioriteres højest muligt her i Folketingssalen, og efter aftale med kulturministeren bad vi om at få en forespørgsel.